

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yekbîn!

riya azadi

Heziran 1983
Sal 2, hejmar 12

Haziran 1983
Yıl 2, sayı 12

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdîstana Tirkîyê

ZORBA VE KORKAK

Cunta neden maceracı bir tutumla, kendi sınırlarını da aşmış Irak Kürdistanı'na saldırdı? Çünkü Kürt halkından korkuyor. Bu korku derindir. O, sömürgecilerin, ırkçıların, faşistlerin yüreğine işlemiştir, uyularını kaçırmaktadır.

Sömürgeciler, Kürt sorunu karşısında şaşkına dönmüşlerdir. Onlar, yıllardır bu sorundan kurtulmak için her yöntemi denediler; Kürdistan'da kıyım savaşlarına girdiler, halkımızı kitleler halinde sürgünlere yolladılar; olmadı. Jandarma dipçığı polis copu, zindan.. Para etmedi. Yumuşak diller döktüler, Kürtlerin Türk olduğuna dair kocakarı masalları uydurdular, bunu türlü çıkarlar karşılığı propaganda eden ajanlar tuttular; olmadı. Okullar açılıp, Kürtçeyi yasaklayıp Kürtleri eritmeye çalıştılar; bu da olmadı. Hiç bir zor ve hile yöntemi para etmedi.

Çünkü Kürt halkı özgürlük istiyor, ülkesinde insanca yaşamak istiyor. Yoksulluğa, cahilliğe, geriliğe son vermek istiyor. Zorbaların Kürt halkını sindirme, yok etme politikası boşunadır, zavalıca bir çabadır.

Ve zorbalar, Kürt halkının direnişinin günden güne arttığını gördükçe öfkeye kapılıyorlar. Bu öfkenin nedeni halkımızın kurtuluş mücadelesinden duydukları derin korkudur.

Onlar, Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda estirdikleri azgın terörle görünüşte bir sessizlik sağladılar. Ama bu sessizlikten kendileri de korkuyorlar. Bu, firna öncesi bir sessizliği andırıyor. Taşma noktasına yaklaşan bendin, sette ilk yarığı açar açmaz kendilerini ve düzenlerini silip süpürecek korkunç bir sele dönüşeceğine yüreklerinde duyuyorlar. Hele, sınırların öbür yakasında, Kürt partizanlarının tüfek seslerini duydukları uyularını daha da bölünüyor; ölüm korkusu almış bir yirtici hayvan gibi azgınlaşıyor.

Cunta, iç ve dış kamuoyunu oyalamak için, demokrasiye geçiş üzerine yaptığı onca demagojiden, "Anayasa" denen zorbalık yasasıyla ve faşist çetenin tüm öteki fermanlarıyla, Evren'in olup bittiye getirilen cumhurbaşkanlığıyla ve bir dizi tedbirlerle bugünkü faşist düzene kalıcılık kazandırmak için elinden gelen herşeyi yaptıktan sonra, neden, hem de yeni "Siyasi Partiler Yasası"na göre kurulmuş Büyük Türkiye Partisini kapattı? Neden 79 sayılı fermanla binlerce eski politikacıyı daha siyasi haklardan yoksun bıraktı ve bir kesimini sürgüne yolladı?

O AP ve CHP'den korkuyor mu? Bunlar faşist çetenin kurtarmaya çalıştığı düzeni değiştirirler mi? Hayır. Ama Cunta kitlelerin oylarından korkuyor. Onlara, yalnızca kendi uşaklarına ve emir erlerine kurdurduğu bir partiye ve bu türden

Jİ GELÊN KURDISTAN Û TIRKÎYÊ RA

Ev belevoka ku aliyê Partiya me hat belavkırin lî ser erîşa, ku Cuntaya faşist a Tirkîyê bir ser Kurdîstana Iraqê.

Cuntaya faşist êrişek nu û bê perwa ani ser gelê me, leşkerê xwe xîste Iraqê û êrişî ser hêzên welatparêz kîr ku dîji sazûmana zordest û bo mafên neteweyî şer dîkîn.

Cuntaya faşist qaçaxî û mîrîna sê leşkerên xwe lî ser sinor dîke mane bona êrişê han. Lê Cunta cardin jî gel û jî alemê ra derewan dîke. Tîrsa wan xurtbûna tevgera azadiyê ye dî herdu parçên Kurdîstanê (Îran û Iraqê) da. Cunta gelek waxte kar dîke, dîde û distine ku bî sazûmanên zordest ên Iraq û Îranê ra yekîti çê bike dîji tevgera welatparêz ku lî Kurdîstanê cih digre. Sala dawîn rê û meydanên balafîran yê nû hatin çêkirin lî mîntîqa Çolemêrgê, Sêrt û Wanê bo amancên leşkerî, û leşkerê nu lî mîntîqê hate bî cîhkirin. Cuntayê, berî êrişê bike, gelek hazîrî kirîbû.

Ew Cuntaya faşist ku lî ser welat wek marekî gîlor bûye, jî roja hatîne heya iro jî xelkê Tirkîyê û Kurdîstanê ra xwîn verîşand, herçî xebatkar xîste nav birçîtiyê, herçî dîmoqrat û pêşverû avêt zindanan; bî tîda û lîdan û kuştin, bî har û hovî xwest dengê xelkê bîde bîrin. Ew zordestî lî ser gelê me yê Kurdîstana Tirkîyê qat bî qat zêde bû. Lê Cunta ne gîhişt armanca xwe. Wê ne jî pîrsên aborî yê nû giran ra çare dîtin, ne jî daxwaza azadiyê jî dilê gel derxîst. Lê belê, roj bî roj gel jê sar bû û rîka gel dîji Cuntayê bîlînd bû, bîhn lê teng kîr. Ev yekê Cuntayê har û din dîke, dî riya zordestî û macerayê da ber pî pêş dajo.

Hefsarê Cuntayê dî destê împeryaliya Amerîkayê da ye. Wê welat kîre Îsrayîla duwemîn. Lî Tirkîyê, xasîna lî Kurdîstana Tirkîyê meqarên nu hatin çêkirin bo Amerîkê û bo NATO'yê û çekên nu tîda hatin bî cîhkirin. Cunta faşî, jî roja hatîne heya iro siyaseteke êrişker dajo dîji welatên cîran, laf û gefan dîke. Dîxwaze parçekîrîna Qıbrîsê bîgîhîne dawiyê. Ev êrişê dîji Kurdîstana Iraq dî ve rê da gavekî nu ye. Sazûmana faşist nîkare bê şer, bê xwîn û zordestî bîji. Ev êriş, şovîni û êrişkerî ya faşîzmê cardin dîde ber çavan.

Dî dema vê êrişê da ew hevkarîya ku dî navbera herdu rejîmên zordest (yê Enqerê û Bexdayê) da çêbû, ne hevkarîya pêşîn e dîji gelê me dî diroka Kurdîstanê da. Ewên ku Kurdîstan dî nav xwe da parçekîrîna, dî dema bori da jî gele caran usa kîrîn. Lê Seddamê zordest bî gazîkîrîna leşkerê Tirkîyê nav sinorê "xwe", ew hevkarî gelek pêş va bîr. Dînya-alem jî bî vî awayî cardin xweş dîbine sinorên Kurdîstanê çawa lî ser kaxîzê hatîne danîn û listikên çawa lî ser gelê Kurd tînin listin. Ev zordest, bî xwe, kîngê dilê wan xwest van sinoran nasnakîn, derbaz dîbîn, lê dîxwazîr ku gelê Kurd, angû xudanê welat jî wan derbaz nebe.. Lê gelê me ew sinor tu car nasnekîr û nasnake.

Faşîstên zordest, dî rojên bori da 15 hezar leşker kîrîne Kurdîstana Iraqê. Dî mîntîqa sinor da leşkerekî gelek mezin kom bûye. Lê disa jî ew berekî va jî rojava leşker dîkîşînin. Gora xebîrên teze rewşa êrişkeran ne baş e, her çîqas ew vedîşêrîn û baş nîşan dîdîn. Gelê me û pêşmerge bî mîrxasî şer dîkîn. Dî rojên pêş da êrişkeran qasî 500 leşker windakîrîn. Nexweşxanên Diyarbekrê û bajarên Kurdîstanê

(Dûmahîk Rûpel 11. da)

adaylara oy verebilme hakkını(!) tanıyor.

Cuntanın korkusu büyüktür. Cunta kendisini burnu büyük Abdülhamit'in vesvesesine kaptırmıştır ve buna hakkı vardır. Dışardan şeytanlar sızacağı korkusuyla kapı-pencereyi kapatan, hiçbir delik ve yarık bırakmama telaşına kapılıp her yere macun yetiştirmeye çalışan bir çılgının durumuna düşmüştür. Ne var ki bu, onu boğacaktır.

Zorbalık ve korku birbirinin ikizidir ve çoğu kez aynı bedende yaşarlar. Cunta da

bu hastalığa yakalanmıştır ve derdine derman yoktur. Korkusu büyüdükçe zorbalığı da büyüyor, çabaladıkça batıyor.

Türkiye ve Kürdistan halkları onu, şanına yakışır bir merasimle gömmeye, böylece "demokrasiyi kurma" gibi garip bir işkenceden kurtarmaya hazır olmalılar.

Demokrasiyi ülkemizin emekçi yığınları, devrimci ve demokrat güçler kendi elleriyle kuracaklardır. Evren ve çetesinin ömrü yeterse elbet bunu görecek.

FAŞİST ÇETENİN ZULMÜNDEN BİRKAÇ ÖRNEK

DEMOKRASİCİLİK OYUNU

Emperyalizmin uşağı faşist çete güzel yurdumuzu halkımıza zehir etmekte devam ediyor. İşkence çarkı dörtbir yanda işliyor. Aşağıdaki örneklerde yoksul Kürt köylüleri kendi başlarından geçeni anlatıyorlar. Faşist zorbalarmın gazabına tekrar uğramasınlar diye bazı kişi ve yer adlarını çikardık.

"Faşist Subaylar Üzerimde Naylon Yakıp Eğlendiler"

Antep yöresinde ... köyü muhtarını şöyle anlatıyor:

"Benden silah ve teröristlerin yerini söylememi istediler. Bende silah olmadığını ve teröristlerin yerini de bilmediğimi söyledim. Ayrıca teröristlerle ilişkim yok dedim. Tekme ve yumruklarla vurmaya başladılar. Sonra falakaya yatırdılar. Terörist ve silah işi bir iftiraydı. Beni daha sonra çırılçıplak edip yere yatırdılar. Yukarıya naylon bağlayıp ateşlediler. Naylon damlaları ateş halinde üzerime düşüyordu. Çiğliklerim kulakları sağır ediyordu. Faşist subaylar ise bu canice uygulamaya karşısında zevkten dört köşe oluyor, kahkaha koyuyorlardı.

Kürt Dağı'na Kürt Dağı Dedimi İçin..

Sınıra yakın yerlerde yaşayan pek çok aile ve insan faşist cuntanın gazabına uğramıştır. Az sayıda ajan ve yardımcının dışında hemen herkes. Faşist zorbalara halka işkence etmekle kalmıyorlar, halkın malını da tahrip ediyorlar. Geceleri tarlalarda çalışan traktörleri kurşunluyorlar. Şoförlerini alıp, sebepsiz yere sabaha kadar falakaya yatırıyorlar. Köy kahvesinde televizyon seyreden halka küfür yağdırıyorlar, bazan dayak da atıyorlar. Dağda buldukları çobanları komalık ediyor, koyunları kurşunluyorlar. Kırıkhan ... köyünden 15-16 yaşlarındaki ... çoban şöyle diyor:

"Köyümüzün büyük çoğunluğu yoksuldur. Tüm geçimimiz 30-40 koyundur. Köyün merası olmadığı için zorunlu olarak koyunlarımızı dağlardaki otlaqlara götürüyoruz. Köyün çobanları genellikle çocuk yaştadır. Sık sık jandarmalardan dayak yiyoruz. Bir gün iki asker beni çağırıyorlar. Dövmek için bahane arıyorlardı. Önce küfür ettiler. Sonra karşı dağı göstererek adını sordular. Ben de "Kürt Dağı"dır", dedim (Kürtçe "Çiyayê Kurmanc" denir). Kürt kelimesini duyar duymazdipçikle göğsime vurup beni yere yatırdılar. Tekme ve dipçikle komalık ettiler. Benden hırslarını alamayan canavarlar koyunlarımıza saldırdı. 11 koyunumu kurşunlayıp öldürdüler.

Kürtçe Bir Ad Taşımak Suçu..

Şimdi Türkiye'de Kürtçe anlamı olan veya geleneksel olarak Kürtlerin kullandı-

ğı bir adı taşıyan kişiler de ağır baskılara uğruyorlar. Bu, çoğu zaman dayak yemek ve tutuklanmak için yeterli bir suç!

Birçok yerde nüfus memurları kendileri isim veriyorlar yeni doğan çocuklara. Kendileri üç isim yazıyor ve çocuğun babasına kura çektiriyorlar. Kimi zaman buna da gerek görmeden uygun buldukları bir adı yazıyorlar. Mardin ve Urfa yöresinde bu uygulama oldukça yaygın.

Anlaşılan Faşist Cunta Kürt halkının adından bile paniğe kapılıyor. Bu kadar korku iflah etmez..

Köylülerin Toprakları Ağaya Verildi

Faşist hükümet Kırıkhan Pınarbaşı köylülerinin yıllardan beri ekip biçtikleri, vergisini ödedikleri topraklara jandarma gücüyle el koyarak bunu Hüseyin Güney adındaki toprak ağasına devretti. Böylece köyde 20 kadar aile topraksız kaldı ve bunların başka bir geçim kaynağı da yoktur.

Bunlar, sömürgeci faşist rejimin Kürdistan'da estirdiği zulümden, benzer yüzlerce-binlerce olaydan birkaç örnek. Diğer yandan işsizlik ve açlık kitleleri perişan ediyor.

"80 Bin Lira Karşılığında Serbest Bırakıldım"

"Hatay Kırıkhan ilçesi ... köyündenim. Köyümüz sınıra yakındır. 12 Eylül'den sonra köylerimize silah ve kaçakçılık bahanesiyle birçok operasyon yaptılar. Hâlâ da yapmaktalar. Her seferinde suçsuz ve yoksul köylüleri toplayıp götürüyorlardı. Günlerce dayaktan geçiriyorlardı. Yine bir gün askeri komando baskımında beni de evimden alıp götürdüler. Güya benim iki Rus mavzerim varmış, onları teslim etmemi istiyorlardı. Ama ben nerde, iki Rus mavzeri alacak para nerde. Zaten bir gün aç, bir gün tok yaşıyoruz. Silahım yoktur, böyle birşey iftiradır dedimse de inanmadılar. İşkenceye başladılar. Odun sopalarla vücudumun her tarafına, kafama, sırtıma, bacaklarıma vurdular. Defalarca falakaya yatırdılar. Demir çubuklarla ayaklarının altına sayısızca vurdular. Aç bıraktılar, yemek yerine küfür ettiler, dayak attılar. Sonra beni alıp bir dağın başına götürdüler. Kış ortasında çırılçıplak edip kollarımıiple bağlayarak su kuyusuna sarkıttılar. Üç gün su kuyusunda, sadece başım suyun üstünde kalacak şekilde asılı olarak kaldım. Buradan da alıp götürdüler. Bu sefer de, sözde ısıtmak için bacakları arasında (hayalarımın üzerinde) gazete parçaları yakıp işkenceye devam ettiler. Faşist caniler bende silah olmadığını anlamışlardı. Yine de yakamı bırakmadılar. Sonunda, ellerinden kurtulmak için rüşvet teklif ettim, varımı-yoğumu satıp 80 bin lira rüşvet karşılığında serbest bırakıldım."

Faşist Çete'nin 'demokrasiye geçiş' oyununu perde perde seyircilere sunuluyor. Önce "Anayasa" komedyası oynandı, ardından "Siyasi Partiler" talimnamesi çıkarıldı. Şimdi de 12 Eylül'den bu yana besiyeye çekilmiş sayın burjuva politikacıları, değerli iş adamları, muhterem ağalarımız ve şeyhlerimiz istahla ellerini oğuşturarak demokrasi meydanında at koşutmaya hazırlanıyorlar. Bu dönemlerde kıymetleri artan general eskileri, albay artıkları ise onlardan aşağı kalmıyorlar.

Kuyucu Enver Paşa Çetesi'nin kendi hesabına aldığı tedbirlerle iri-kıyım, namli politikacıların bir kesimi oyundışı kaldı. Bu onların keyfini kaçırdı. Ama onlar yarışa yedek oyuncularını sürdüler; Eski parlamenterler, yönetim kurulu üyeleri, kardeşler, eşler, damatlar, kayınbiraderler ve kaynakalar seferber edildi! Yeni, yepyeni partiler mantar gibi bitmeye başladı. Bu partilerin en ilginç yanı da isimleri:]

Demokrasi Partisi, Büyük Türkiye Partisi, Türkiye Atılım Partisi... Bu isimler, soyadı yasaının ilk çıktığı dönemdeki şatafatlı soyadlarını hatırlatıyor: Türk, Öztürk, Ünlütürk, Büyüktürk, Aslantürk, Türkaslanpençe, Yavuztürk, Şanlıtürk, Şanlıkaplantürköğlü!..

Elbet tüm bu değerli partiler, işçi sınıfının sendikal ve politik haklardan yoksun olduğu, sosyalist görüşlere 15 yıl ağır ceza verildiği, sol kitapların yakıldığı, Kürtçe bir türkü söyleyenin 16 ay cezaevinde kaldığı, barıştan sözedenin 12 yıla yargılandığı, adaletten söz edene cop sokulduğu ve hapishanelerinden hergün bir-iki siyasinin cesedinin çıktığı bir ülkede demokrasiye geçişin göstergesidirler! Onlarla ne kadar övünsek azdır. Hatta bu demokrasiyi, aynen Kemalizm gibi, eşi bulunmaz ve Türke has bir örnek olarak tüm geri kalmış ve ileri gitmiş ülkelere salık verebiliriz. Ona Evrenizm diyebiliriz! Bay Pınarbaşı'nın ağzı, bu parlak örnek karşısında hiç kuşkusuz bir karışık açık kalacaktır.. Bay Hitler ve Mussolini mezarlarından doğrulacaklar— eğer mezarları varsa—, "vay canına!" diyecekler, "biz dünyaya erken gelip gitmişiz, bu Evren hepimize taş çıkarttı; bizim zamanımızda böyle bir demokrasi olsaydı sırtımız yere gelmezdi!"

Baksanıza, "Avrupalı dostlarımız", bu demokrasinin ünlü şampiyonları bile bay Evren'in demokrasisine hayran kalıyorlar, öve öve bitiremiyorlar onu. Hele kovboy-lar kovboyu Reagan'ın, demokrasiye yapılan bu büyük katkılar karşısında gözleri yaşıyor; bu yüzden yakında hiç kuşkusuz Bay Evren'e bir madalya vermeyecek — madalyadan ne çıkar —, ama en azından 250 milyon dolarlık bir çek gönderecektir!

Ne var ki, işler tam da kıyamında gelişirken Kuyucu Evren'in bir çıkışı hem kolları sıvamış olan pek çok sayın politikacının, hem de Bay Evren'in "Avrupalı Devamı Sayfa 11. de

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARINA

Türk faşist cuntasının Irak Kürdistanı'na yaptığı saldırı nedeniyle Partimizin kamuoyuna yaptığı açıklama.

Türk faşist cuntası, Kürdistan halkımıza karşı giriştiği azgın saldırıda yeni ve pervasızca bir adım daha attı, ordusunu Irak'a sokarak, Kürdistan'ın bu parçasında kurtuluş mücadelesi yürüten yurtsever güçlere saldırdı.

Faşist Cunta buna gerekçe olarak sınır olaylarını, kaçakçılığı ve üç erin ölümünü gösteriyor. Ancak Cunta birkez daha halka ve dünya kamuoyuna yalan söylüyor. O'nun asıl korkusu Kürdistan'ın Irak ve İran parçasında gelişen kurtuluş hareketidir. Cunta, uzun zamandan beri, diğer rçalardaki kurtuluş hareketlerine karşı gerici ve zorba İran ve Irak rejimleriyle işbirliği yapmak için çaba gösteriyor. Son yılda, özellikle Hakkari, Siirt ve Van yöresinde askeri amaçlarla yollar ve hava alanları inşa edildi, bölgeye yeni askeri birlikler yığıldı. Bu saldırı uzun bir hazırlığın sonucudur.

Ülkenin başına çöreklediğinden beri halkımıza kan kusturan, emekçileri açlığa iten, demokrat ve yurtsever insanları zindanlara dolduran, işkence çarkını amansızca çalıştıran ve yüzlerce cinayet işleyen faşist çete, tüm bu terör ve zorbalıkla, süngü gücüyle kitleleri susturabileceğini sandı. Terör Kürdistan halkımıza karşı kat be kat azgın biçimde sürdürüldü. Ama Cunta umduğunu bulamadı. O, ne ağır ekonomik sorunlara bir çözüm getirebildi, ne de kitlelerin derin özgürlük tutkusunu yok edebildi. Tersine, günden güne artan nefret çemberiyle kuşatıldığını gördü. Bu, faşist çeteyi hırçınlaştırıyor, terörü koyulaştırmaya ve yeni kanlı maceralara sürüklüyor.

Yuları ABD emperyalizminin elinde olan Cunta, ülkeyi ikinci bir İsrail haline getirdi. Türkiye'de özellikle de Kürdistan'da ABD ve NATO için yeni üsler kuruldu,

buraya yeni silahlar yerleştiriliyor. Faşist çete, başa geldiğinden beri komşu ülkelere, bölgedeki tüm ilerici güçlere tehditler savuruyor, Kıbrıs'ın bölünüşünü tamamlamaya hazırlanıyor. Kürdistan'ın Irak parçasına yapılan bu saldırı bu yolda yeni bir adımdır. Bu, faşizmin terörsüz, kansız, savaşız varolamayacağını, onun ırkçı ve saldırgan doğasını birkez daha gözler önüne seriyor.

Bu son saldırı nedeniyle Ankara ve Bağdat'taki zorba rejimlerin yaptığı işbirliği ise, halkımıza karşı girişilen ilk ortaklaşa eylem değil. Kürdistan'ı aralarında bölüşenler, geçmişte bunu birçok kez yaptılar. Ama Saddam Hüseyin, Türk ordusunu "kendi" sınırları içine davet etmekle şimdiye kadar yapılanları aşıyor. Dünya kamuoyu da böylece, Kürdistan üzerine oynanan oyunları ve bu sınırların nasıl kâğıt üzerinde çizildiğini birkez daha görüyor. Ve zorbalık, kendilerinin canı istedikçe çiğnedikleri bu sınırların geçilmesini, onun asıl sahibine, Kürt halkına yasaklamak istiyorlar. Ama halkımız bu sınırları tanımadı ve tanımayacak.

Faşist çete birkaç günün içinde Irak Kürdistanı'na 15 binin üzerinde asker soktu. Sınır yöresine çok önceden yapılan yığınağın yanısıra, ülkenin batısından Kürdistan'a yeni birlikler sevk ediliyor. Alınan haberler, durumun, hiç de Cunta'nın göstermeye çalıştığı gibi iyi olmadığını gösteriyor. Kürt halkı ve peşmerge güçleri yiğitçe direniyor. Daha ilk elde saldırganların 500 dolayında asker kaybettikleri bildiriliyor. Diyarbakır ve diğer illerdeki hastahanelerin yaralılarla dolup taştığı herkesçe biliniyor. Diyarbakır radyosu durmadan, saldırıya uğramış halkımızı, saldırganlar için kan bağışında bulunmaya çağırıyor! Bölgeye yeni sahra hastahaneleri gönderiliyor.

Faşist saldırganlar, saldırı sırasında gaz kullandıklarını inkâr etmiyor. Ancak kullanılan bayıltıcı değil, zehirli gazdır. Ayrıca geniş ölçüde napalm kullanılmaktadır. Türkiye Kürdistanı'nda geniş bir tu-

tuklamaya, girdikleri bölgede ise, Kıbrıs'ta olduğu gibi katliama girişmişlerdir.

Faşist çete, bu yeni barbarca eylemiyle birkez daha övünüyor. Ne var ki o, Türkiye Kürdistanı'nın sınırlarını da aşmış Kürdistan'ın öteki parçalarında bile halkımıza karşı saldırıya girişirken batağa daha da saplanmış, yakasını yangına biraz daha kaptırmıştır. Onlar uyanan ve özgürlük isteyen bir halka karşı terörün çıkar yol olmadığını görecekler. Bu bataklık faşist zorbaları da, sömürgeci politikanın tüm öteki yandaşlarını da eninde sonunda yutacaktır.

Türkiye ve Kürdistan emekçileri, tüm yurtsever ve ilerici insanlar!

Ülkede sınırlı demokratik hakları da tümüyle boğazlayan, halkı süngü gücüyle susturmaya çalışan bu zorba rejim halka acıdan ve gözyaşından başka birşey getiremedi, getiremez. O, ülkenin başından def edilinceye kadar işkence ve cinayetlerine devam edecektir. Ona karşı güçleri birleştirelim, mücadeleyi yükseltelim.

Yiğit Kürdistan halkımız!

Sömürgeci zorbalık görüldüğü gibi güçlü değil. Çaresiz düşüp birbirlerini yardıma çağırması da bunu gösteriyor. Faşist Cunta'nın korkusu büyüktür. Yurtsever güçler birleştiği ve halkımız bir tek yumruk ve yürek halinde mücadeleye atıldığı zaman sömürgeci zorbalık ülkeyi terk etmez. Zorbalık atılmaz zor olmayacaktır.

Gerek Irak Kürdistanı yurtsever güçleri arasında yeralan son çatışmalar, gerek Türk faşist cuntasının son saldırısı, Partimizin geçen ay yurtsever güçlere yaptığı çağırının önemini birkez daha gösteriyor. Düşman dört yandan halkımıza saldırırken yurtsever güçler arasında yer alan çatışmalar büyük bir gaflet ve sorumsuzluktur. Geçmişte yeralan tüm sirtüşmeleri aşmış yurtsever güçlerin birliğini kurmak zorundayız.

Tüm yurtseverler, düşmana karşı güçleri birleştirelim, mücadeleyi yükseltelim!

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

Kurdistana Iran û Iraqê da, nav hêzên welatparêz da şerê "hevkuştini" çêdibe. Şer, di meha Gulanê da gurtir bû. Gelê Kurd û hemû kesên welatparêz, ji van şera gelek dîşin. Nav hêzên welatparêz da, çî pîrs û ne lehevi dibin bila bibin, tu tişt nabe sedem, ku ew dijmin li alikê bîhêlin û hevdu bikujin.

Şerên nav hêzên welatparêz şaşiyek mezin e û bêşik tenê bî kêri dijmin tê. Ji vê yekê hêzên welatparêz û pêşverû, li dijî vi şeri derdikevin û bî çaveki ne baş lê dinêrin.

Hemberê Dijmin YEKBIN

Niha gelek parti, rêxistin û kesên welatparêz, ji bo rawestandina şer dixebitin û cad dikin, ku ew aliyan şerê hevdu dikin li hev runikin û pîrsên xwe bî riyeki aşiti, dan û standin çareser bikin. Partiya me ji, ji bo vê bî xurti kar dike.

Dî meha Gulanê da, li parti û rêxistinên Kurdistana Tirkiyê û Kurdên Suriyê, bî hev ra

bangêk derxistin. Yek ji wan ji partiya me bu. Dî wê bangê da, ser listik û planên dijmin sekinin, zîzarê vi şeri eşkere krin û ji aliya xwestin, ku şer rawestinin, pîrsên nav xwe bî dan û standinê helbikin. Ji bo vê, bî aliya ra civin pêkanin.

Partiya me, roja hatiye damezirandin heta bî iro, her dem diji şerê nav hêzên welatparêz

derketiye û yekiti û hevkarîya wan xwestiye û pêşneyar kirîye. Yekiti, iro ji pîrşere heri girîng e. Heta nav hêzên welatparêz da yekiti pêkneyê, serketin çetin e. Partiya me bî van baweriya û bî berpîrsiyari ji bo rawestandina şer bêwestan kar dike. Û ev kara wê berdeyam be.

Banga ku 11 partiya derxistin, di kovara Cephe Demokratîk bo Rîzgariya Fîlistin " El Hurriye" û hin rojnamên pêşverû Erebi yê din da hatin veşandin.

DENG Û BAHS JI KURDISTANA ÎRAN

SERDEŞT: Roja 26.3.1983 ya da cahş pasdar û şerbaz êrişek birne ser rêya Pîranşer-Serdeşt. Van ku pîra Qalatasyan ku bî destê pêşmerga daye bigrin. Lê pêşmergeyên qehreman û Hêza MUÎNÎ li hemberê wê êrişê ne insani bî mêrani li ber xwe dan. Bî wê êrişê ra bû 4 car ku dijimê xwinmij êriş dibe ser pîra Qalatasyan. Li her sê carên berî da ji şikestin xwaribûn. Ev êrişê dawî da şer şeş (6) saet dom kir. Dî vi şeri da 6 pasdar hatine kuştin û 4 ji birindar bûn. Pêşmerge bê zerer û ziyar bû. Dijim tu fesal û mecal nedi bî paşve kişiya.

* Roja 27.3.1983'a da hêza dijim, pasdar û leşker êrişek birne rêya Mehabat-Serdeşt. Li dor tiraf çiyayekê stratejîk xistine bin qontrola xwe. Dî vi şeri da pêşmerge bî mêrani kari şer bûke û 30 kes ji dijim bîkuje. Ku cesedê çend kesa li meydana şer maye. Dî vi şerida Topeke 105 mm û Fedefendeyekê (dji balafir) û konekê serbaza hate şikandin. Her usa di şerda pêşmergeyeki egîr şehîd û pêşmergeyeki birindar bû.

* Roja 28.3.1983'a da pêşmergeyên Hêza MUÎNÎ êrişeke bî rêk û pêk birne ser hêza dijim û wi çiyayê stratejîk ji dest pasdar standin, xistine bin kontrola xwe.

* Roja 30.3.1983'a da pasdar, ertêş û ças ji bo girtina vi çiyayî yê stratejîk êrişek kirin. Li humberî wê êrişê mezîn, pêşmergeyên Hêza MUÎNÎ bî pehlewani li ber xwe dan û karin di maşinê serbazi bişkênin û 25 kesan bîkujin û pîr kesan ji birindar bîkin. Dî vi şeri da ziyana pêşmerge tune bû. Şer her berdewame û çiyayê stratejîk bî destê pêşmergaye.

ŞIMALA KURDISTAN: Roja 28.3.83' ya da ertêş û pasdar êrişek birne ser gundên SOFYAN, KANÎRÊŞ û PİRANCIK. Der dorê wan gundan girtin û dest bî qirkirîne kirin. Xelkê wan gundan bî mîrxasi li ber xwe dan. Li ser vê bûyerê Pêşmergeyên Hêza SERGÛT EBBASÎ û Hêza SERWAN HATEM hatine wan gundan. Şer 12 Saet dom kir. Pêşmergeyên egîr û pehlewani ew gund ji destê dijimê xayin û xwinrêj xilas kirin. Lê sed mixabin ku dî vi şeri da 6 pêşmergeyên Hêza SERGÛT EBBASÎ şehîd bûn. Mêraniya wan keke Dîroka Kurdistan. Her usa dî vi şerê ne insani da ku bî pirani jin û zarok bûn ji gundê PİRANCIK'ê 16 kes şehîd bûn, 9 kes ji birindar bûn.

* Çend roj berê pêşmergeyên Hêza SERGÛT EBBASÎ û Mîcahiddînê Xelq êrişeke bî rêk û pêk birne ser qereqola dijim ku li nêzîkî Ormiyê ye. 31 pasdar û ertêş kuştin û 16 kes ji birindar kirin.

* Dî roja 20.3.1983'ya da pêşmergeyan mayînek dani ser rêka HEŞTÎYAN-Ormiyê, mayin dî bin maşina leşkerî da teqiya û 4 kes hatine kuştin, 3 kes ji birindar bûn.

MEHABAT: Roja 27.3.1983'ya da cahş, pasdar û ertêş êrişek birne ser min-

tiqa azadkiri. Pêşmergeyên Hêza PÊŞEWA li humberê wê êrişê bî mêrani sekînin û cahş, pasdar û ertêş icbarî paşve kişyan. Dî vi şeri da zerer û ziyarê dijim melûm ne bû. Lê 8 cendekê dijim dî destê pêşmergan da ma. Dî vi şeri da pêşmergên Komela ji beşdar bûn. Du pêşmerge -yek yê Komela- û gundiyekek birindar bûn. Birina wan ne giran e.

BANEH: Dî roja 24.3.1983'ya da pêşmergeyên Hêza ŞEHÎDANÊ WÛRDÎ rêya BANEH-SAQIZ hiltinîne bin çav. Bol-dozerê, loderek, qamyonek, traktorek û tankerê dîşkênin û Şirketê dîşewitînî (ku hemû ji ê dewletêne).

KERMANŞAH. Çend roj pêş Pêşmergeyên Hêza BÎSTÛN diçine gundek ku di qontrola cahşan daye. Pêşmerge cahşek digirin û idama şoreşgêrane dikin. Maşînekê ji dîşewitînî.

* Dîsan dî roja 12.3.1983'ya da pêşmergeyên Hêza BÎSTÛN rêya MERÎWAN-KAMYARAN hiltinîne bin qontrola xwe û ji rêviyan re li ser siyaseta PDKÎ diaxivîn. Dî wi demî da maşînek tîji serbaz dikeve dafîka Pêşmergan. Pêşmerge êriş dike ser maşîne û 2 şerbazan dikujin, şerbazek û milîsekê Xumeyni be dil digre.

* Dî vi şerê da 2 tîfîngê G-3, 10 xeşap, 300 fişekê G-3 û tiştên din yê nîzami dikeve destê pêşmerge.

* Dîsan dî roja 15.3.1983'ya da pêşmergeyên Hêza BÎSTÛN rêya SINE-KAMYARAN qontrol dike. Maşîneki tîji pasdar dikeve dafîka pêşmergan. Pêşmerge êriş dibe ser pasdaran. Zîrar û ziyana pasdaran kîş ne bû.

* Dîsan dî roja 15.3.1983'ya da li bajarê KIRMANŞAH' da xwe pêşandaneki ku 2000 kes bûn pêk hat. Xelkê şiaratê dîji rejîma Xumeyni avêtin. Pasdaran êriş bîre ser vê xwepêşandanê.

BANEH: HÊZA ŞEHÎDANÊ WÛRDÎ: Roja 31.3.1983'ya da pêşmerge li gel Mîcahiddînê Xelq bî bernamêyek rêk û pêk êriş birne ser qereqoleke dijim. Ava-hî bî ser cahş û pasdaran da hilweşand bî agirê xwe, tenê rev ma dî dest dijim da. Belê bî revê ji xilas nebûn. Hejmareke zêde jê kuşt, lê bî esehî kîş nebû. Tenê cesedê 5 kesan dî dest pêşmergan da ye. Dî nav wan de cesedê cahşeki mîntiqê bî nav û deng ji heye. 11 kes ji bî dil girtin. Pîr mixabin dî vi şeri da pêşmergeyeki şehîd ket. *Destketiyê vi şeri:* 1. 14-G-3, Keleşinkofek, Bîrnoyek, 34 xeşabên G-3 û Keleşinkofê, 1700 fişekên G-3, 2455 fişekên keleşinkofê. 2. Telsîzek, 5 Sernîze, Dûrbînek. 3. Gelek tiştên di ên nîzami.

SAQIZ - HÊZA EZÎZ YUSUFÎ:

Roja 7.4.1983'ya da pêşmerge çûne nav şarê Seqîz. Saet 2.30'i şevê temami bajêr xîste bin destê xwe. Bî çekên cure cure molgêyê (qereqol) dijim da ber agirê xwe. Her dî wê şevê da çûne mala

çend çahşê lê cahş ji tîrsa pêşmergan li malên xwe ne bûn. Tenê maşîneke wan ku ji aliyê rejimê wergirtibû şewitand. Zerer ziyana dijim dî wê emeliyatêda kîş nebû. Paş wê emeliyatê pêşmerge vegere ser bînkên xwe. Paş wê hindê fermandeyê sipayê pasdaran roja paştir axaftinek kir û dî axaftina xwe da got ku: heta 10.4.1983'ya da Kurdistan seranser wê bê paksazkirin.

Pêşmergan axaftina vi kevnepereşti bîhist û bî bernamêyek rêk û pêk şeva 10.4.1983'ya da bo cara duwemin çûne nav bajêr û bî temami bajêr xîste bin destê xwe û dijimê xwinxwar da ber agirê xwe. Xelkê bajêrê Seqîz ji mil bî milê pêşmergan şer kir û bî hatina pêşmergan gelek kîfxweş bûn. Her dî wê şevê da şeri dest pê kir. Qehremanan gel bî zerbeki gurçîk bî zêdetir ji 200 kesan kuştin û 60 kes birindar kirin. Kevneperestan xwe li ber zêbê pêşmergan ranegirt û hawar bo hat. Lê belê ew ji bî hatina xwe peşeman bûn. Ji ber ku pêşmergan 60 kes ji ji wan kuştin û birindar kirin. 2 maşînen tîji mîhumat şewitandin û yê tenê da hemû kuştin. Heta wê gavê pêşmerge bî sîlamet bûn. Lê belê cahşê xwefiroş dî pencera mala xwe ra narîncekek avête nav koma pêşmergan û 2 pêşmerge şehîd û yek ji birindar kir. Qehremanan mala vi cahşê dane ber arpicîyan û tenê ximê malê ma li ser erdê.

2 cahş bîmaşînek û motorsikletek ve bî dil girtin. 3 cahşên di ji bî dil girtin û 2 cahş ji ji ber xîyaneta wan her dî nav bajêr da idama şoreşgêrane kirin.

Dî nav şeri da 3 kes ji xelkê şehîd û 3 ji birindar ketin.

Pêwîste bêjim fermandeyî Hêza EZÎZ YUSUFÎ dî wê emeliyatê da beşdar bîbû û xêrhatînen xelkê SEQIZ qebûl dikir. Bî keyfxweşî pêşmerge ji bajêr (paş 2 rojar derketin.

Pêşmergan destketi hilnegirt.

NEXEDE - HÊZA EFŞÎN:

Roja 6.4.1983'ya da pêşmergan minêk li ser rîya Nexede danibûn. Maşîneke sipayê pasdaran bî ser da çû min teqiya û 8 kes kuştin. Dî nav wan da fermandeyê sipayê pasdaran û mîntiqê Nexede ji hebû.

Pêşmergan boriya gazê (ku ji Îranê bo Tîrka nefta Kurdistanê wê pê biriba) teqand. Mesrefa wê dezgahê 1 milyar Tûmenê.

Roja 6.4.1983'ya da 2 min li bin 2 maşînen ditir ên dijiminda teqiyân. Yek cîbatophîlgîr bû. Herdu tîk çûn û yê tenê da hemû kuştin.

BOKAN - HÊZA 110 BEYAN:

Roja 1.4.1983'ya da rejîma xwinxwar 12 kes ji zîdana xwe derxistin û gulebaran kirin. Cesedên wan ne dane binemala wan.

Minêkê (mayîn) tanqîskên (ku bî dest pêşmergan ve hatibû danan) dî bin maşîneke tîji dijim da teqiya û hemû kuştin.

12 Eylül Öncesi ve Sonrası

SOLDAKİ YANLIŞLAR ÜZERİNE (4)

DEV-YOL HAREKETİ ve SOL REVİZYONİZM

Uluslararası sosyalist harekette, başlangıçta marksizm-leninizmi savuma perdesi altında ortaya çıkan maoizmin geçirdiği süreç günümüzde herkesçe iyi bilinmektedir. Maoistler, giderek uluslararası sosyalist hareketin sağlam doğrultusundan sapmalar, ideolojik konularda anti-marksist bir konuma düştükleri gibi, pratikte de emperyalizmin bir yedek gücüne dönüştüler. Uluslararası devrimci hareket, maoistlerin yola çıktığı bunalım ve kargaşayı çok sürmeden aştı ve bugün kendi yolunda ileri yürüyüşe devam ediyor. Diğer yandan, maoistlerin dünya sosyalist hareketinde kattıkları bunalım, sağ oportünizmin ve küçük burjuva devrimciliğinin çeşitli türlerinin, özellikle sol revizyonizmin kan almasında da rol oynadı. Dünyanın çeşitli ülkelerinde sol revizyonist örgütler, kendileriyle maoistler arasında bir hat çizme çabalarına rağmen, birçok temel konularda dünya sosyalist hareketinin genel doğrultusuna yönelttikleri eleştirilerde maoizmden güç almışlar veya onun bazı tezlerine sahip çıkmışlardır. Sol revizyonizmin Türkiye'deki bu tür temsilcilerinin başında DEV-YOL hareketi geliyor. Bu hareket, Türkiye'de, özellikle gençlik ve aydınlar arasında önemli bir etkinliğe sahiptir ve bu nedenle de eleştirilmesi daha da önem taşıyor. Türkiye işçi sınıfı hareketinin sağlam bir kanalda gelişmesi, aynı zamanda sol revizyonizmin iyi tanınmasına ve işçi sınıfı ideolojisini bulandıran bu türden yanlışların yenilgiye uğratılmasına bağlıdır.

DEV-YOL, SBKP ve ÇKP arasında ortaya çıkan ve giderek maoistleri uluslararası sosyalist hareketin ve marksist-leninist hattın dışına düşüren tartışma ve gelişmelerle ilgili olarak, her iki tarafın da revizyonist olduğunu iddia etmekte ve kendisinin marksist-leninist görüşleri savunduğunu, kendi politikasının işçi sınıfının devrimci politikası olduğunu iddia etmektedir. Ne var ki, DEV-YOL'un, "her iki yanlış da karşı çıkma", adına birçok temel konuda ortaya koyduğu görüşler, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle ilişkisi olmayan sol revizyonist görüşlerdir. DEV-YOL, çağımızın temel niteliğini, dünya güçler dengesini, Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist ülkelerde sosyalizmin kuruluş sürecini doğru biçimde kavramamıştır. O, küçük burjuva devrimcilerine özgü bir bakış açısıyla sorunlara yaklaşıyor. Türkiye devriminin sorunlarına yaklaşımı da aynı bakış açısının ürünüdür. O, farklı tarihi ve toplumsal koşulları da gözönüne almaksızın, Mao ve Lin Piao'nun halk savaşına ilişkin görüşlerini şematik biçimde Türkiye devrimine uygulamaya kalkışıyor.

Çağımızın Temel Niteliği Üzerine

Devrimci Yol dergisinde, Haziran-Eylül 1977 döneminde yayınlanan bir dizi yazıda, DEV-YOL'un "modern revizyonizm" üzerine, sosyalist hareketin uluslararası sorunlarını ve sosyalist ülkelerde sosyalizmin inşa sürecini konu edinen görüşleri yer alıyor.

Devrimci Yol, gerek 81 komünist ve işçi partisinin katıldığı 1960 Moskova Konferansında, gerek 75 partinin katıldığı 1969 Zirve Konferansında tespit edildiği biçimiyle, çağımızın "kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı" olarak nitelenmesine karşı çıkıyor ve bunu "revizyonist" bir belirleme sayıyor.

Uluslararası sosyalist hareketin bu belirlemesini "revizyonist" olarak nitelemeye DEV-YOL'u sürükleyen, eğer ille de bir suçlama çabası ve ön yargı değilse nedir? Çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olarak nitelenmesi marksizm-leninizme neden ters düşüyor veya neden revizyonizm oluyor? Üstelik çağımızda kapitalizmden sosyalizme geçildiği ve bunun, insanlık tarihi bakımından çağımıza damgasını vuran ve en önemli süreç olduğu bir gerçekçilik değil midir?

Ama Devrimci Yol, buna sözde gerekçe olarak şunu söylüyor:

"Halbuki çağımıza damgasını vuran ve 1917 Ekim devrimini mümkün kılan emperyalizmdir. Yani çağımız, *Leninizmin İlkelerinde* Stalin'in formüle ettiği tabirle, *emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır.*"

Görüldüğü gibi DEV-YOL, yüzyılın başından beri dünyamızda yeralan büyük değişimleri gözönüne almıyor ve Stalin'in tanımını esas alırken dogmatizme düşüyor.

Bir çağın temel niteliği belirlenirken, besbelli, sözkonusu çağa damgasını vuran, insanlık tarihinin gelişimi bakımından önde gelen, belirleyici olan olgu ve süreçler göz önüne alınır. İnsanlık tarihi ise duragan değil hareketlidir. Örneğin 19. Yüzyıl sonları ve 20. Yüzyıl başlarında çağa damgasını vuran olgu emperyalizmi ve Lenin sözkonusu çağı emperyalizm çağı olarak niteledi ve emperyalizmi, kapitalizmin en yüksek aşaması, sosyalist devrimin arafesi olarak belirledi. Ekim Devrimi çağın koşullarında büyük değişiklik yaratan, emperyalizmin dünyamızın beşte biri üzerindeki hegemonyasına son veren en önemli tarihsel olay oldu. Bu nedenle de Ekim Devrimi sonrasında, emperyalizm çağı tanımını yerini "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" tanımına bıraktı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise çağın güçler dengesinde daha da büyük değiş-

meler yeraldı. İlk sosyalist devlet, emperyalizmin en gerici ve azgın güçlerinin saldırısını bozguna uğratarak bir dizi yeni ülke sosyalizme geçti ve dünya sosyalist sistemi doğdu. Yeni dönemde dünya tarihinin gelişim doğrultusu üzerinde artık belirleyici olan sosyalist sistemin gücü ve etkinliğidir. Sosyalizm bu dönemde, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bir dizi ülkede başarıyla inşa edilmekte ve kapitalizm yerini sosyalizme bırakmaktadır. Çağımızda yeralan, insan yaşamında sömürü ve baskı ilişkilerine son veren ve insanlığın önüne yeni ufuklar açan bu toplumsal devrimin, çağımıza damgasını vuran, en önemli, en göze çarpan olgu olduğu açık değil midir?

DEV-YOL ise 1920'lerde yapılmış bir tanımını esas alıyor. *Leninizmin İlkeleri* 1926 yılında yayınlandı. Sözkonusu yıllar sosyalist kuruculuğun daha ilk yıllarıdır. Kapitalizmden sosyalizme geçiş, güçlü bir emperyalist dünyanın kuşatması altında ve iktidardan uzaklaştırılmış gerici sınıfların çetin direnişi koşullarında uzun yıllar sürdü ve örneğin, tarımda kulakların ortadan kaldırılması ve sosyalist kooperatifçiliğin zaferi ancak 1930'ların sonlarında başarılabildi.

DEV-YOL'u sözkonusu anlayışa sürükleyen bir neden, günümüzde emperyalizmin hâlâ varolması, direnmesi, surda-burda, özellikle de ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmak için savaşmasıdır. Ne var ki bunu kimse inkâr etmiyor. Ama emperyalizm gerileyen, sosyalizm ise gelişen bir olgudur ve işte çağın niteliğini belirleyen de budur. Örneğin, 17, 18 ve 19. yüzyıllar tarihe burjuva devrimleri çağı olarak geçtiler. Besbelli, aynı dönemde birçok ülkede henüz burjuva devrimleri yer almamıştı. Çarlık Rusyasında, Osmanlı Devletinde, Çin'de, İran'da burjuva devrimleri 20. yüzyılın başlarında ya da ilk çeyreğinde yer aldı. Birçok ülkede ise burjuva devrimleri daha sonraları gündeme geldi ve hâlâ günümüze kadar süren örneklerine bile rastlanabilir. Ama kimse buna bakarak 17, 18 ve 19. yüzyılları "feodalizm ve burjuva devrimleri çağı" olarak nitelemiyor. Sosyalist devrimin gündeme girdiği yüzyıla ise, belirleyici niteliğini veren, artık burjuva devrimleri değil, sosyalist devrimlerdir.

Diğer yandan "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" belirlemesi, özü itibarıyla "kapitalizmden sosyalizme geçiş" süreciyle çelişir mi? Emperyalizm çağında proleter devrimlerinin yeralması olayı, bir kısım ülkelerin kapitalist sistemden, en azından emperyalizmin etki alanından kopması ve sosyalizme geçmesi sonucu vermez mi? Görüldüğü gibi DEV-YOL gü-

lünç zorlamalara başvurmakta ve bunun üstüne de sosyalist sisteme yönelik ucuz estiriler bina etmektedir.

Diğer yandan, "kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı" biçimindeki belirleme, hiç kuşkusuz dünya sosyalizm güçlerinin günümüzde kazandığı başarılarla ve etkinliğe daha uygun düşmekte, günümüzdeki uluslararası dengiyi daha tam olarak ifade etmektedir. 20. yüzyılın 2. yarısı artık emperyalizmin belirleyicisi olduğu bir çağ değil, emperyalist sistemden ciddi kopmaların olduğu, emperyalizmin gerilediği, dünya sosyalist sisteminin doğduğu ve dünya tarihinin gelişim doğrultusu üzerinde belirleyici olduğu bir çağdır.

Ne var ki DEV-YOL bu belirleyiciliği kabul etmiyor. O dünya sosyalist sisteminin ve genel olarak uluslararası işçi sınıfı hareketinin gücünü küçümsüyor ve ulusal kurtuluş hareketleri karşısında ikinci plana itiyor.

Çağımızda Emperyalizmi Geriletken Temel Güç Hangisidir ?

DEV-YÖL, çağımızda, uluslararası planda ana çelişkinin her iki sistem, kapitalizm ve sosyalizm arasında yer aldığı gerçeğini yadsıyor ve kaynağını maocu görüşlerden alan şu tezi ileri sürüyor:

"Dünyadaki baş çelişki, emperyalizmle geri bıraktırlmış ülkelerdeki halk kurtuluş hareketleri arasındaki çelişkidir." (Devrimci Yol, sayı 3)

"Sovyet tezine göre, emperyalizmi geriletken belirleyici güç sosyalist sistem ve SSCB'dir. Diğer iki alandaki başarılar sosyalist sistemin yardımına bağlıdır. Bu görüş, devrim yolunda olan ülkenin devrimcilerinin kendi halkına güvenmeyi bırakıp, Sovyetler Birliği'nin güçlenmesine yardımcı olmasına kadar gitmektedir. Bu tez dünya devrimci hareketine yaymaya çalıştığı pasifizm nedeniyle ihanet içindedir..."

"Bugün dünya devrimci hareketini geliştiren güç geri bıraktırlmış ülke halklarının kurtuluş mücadelesidir..."

"Emperyalizm bugün bazı mevzilerini terketmek zorunda kalmışsa, bunun nedeni rahat odalarından dünya devrimci hareketini yönetmeye kalkan revizyonistler değildir. Asya, Afrika, Latin Amerika'nın kahraman halkları emperyalizmi silahlı mücadeleleriyle geriletmişlerdir ve geriletmektedirler..." (Devrimci Yol, sayı 3)

İşte başından sonuna, çağımızda olan-biteni kavramayan, dünya sosyalist sisteminin rolünü ve gücünü küçümseyen, ulusal kurtuluş hareketleriyle dünya sosyalist sistemi arasındaki bağıntıyı koparan ve onları karşı karşıya koyan küçük burjuva bakış açısı..

DEV-YOL, emperyalizmi geriletken temel ve belirleyici gücün dünya sosyalist sistemi olduğunu red ediyor. O, yalnızca çağımızda yeralan ulusal kurtuluş savaşlarını, bu savaşlarda her bir halkın çektiği acıları, gösterdiği çaba ve fedakarlığı görüyor; ama bu savaşlara yolu açan, onların zaferine güvence ve destek olan güçleri görmüyor. DEV-YOL, ulusal kurtuluş sa-

vaşlarıyla proleter devrimleri arasındaki bağlantıyı koparıyor, sorunlara mekanik biçimde yaklaşıyor.

DEV-YOL, öncelikle, Ekim Devrimi'nin ulusal kurtuluş savaşları üzerindeki belirleyici etkisini inkâr ediyor. Kapitalistlerin sömürge seferlerine çıkışının 4-5 yüz yıl öncesine uzandığını herkes bilir. Çeşitli Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının köleleştirilmesi, sömürgeci boyunduruğuna vurulması çok eskiye gidiyor. Bu halklar, sömürgeci zorbalara karşı şu veya bu biçimde direndiler de. Ama onların mücadelesinin güçlü kurtuluş savaşlarına dönüşmesinin ve zafere ulaşmasının koşulları ancak Ekim Devrimi'nden sonra, bu devrimin dünyamızda yola çıktığı büyük etki ve mümkün kıldığı elverişli koşullar altında mümkün oldu.

Nitekim Ekim Devrimi öncesinde, çoğu marksist çevrelerde bile ulusal kurtuluş savaşlarının başarısına hayal gözüyle bakılıyordu. O dönemde Lenin sorunu şöyle koydu:

"Sömürgelerin kurtuluşu, ancak "bir dizi devrim olmaksızın gerçekleşemez" anlamında, "gerçekleşmeyecek" birşeydir. Avrupa'da sosyalist bir devrimle birlikte böyle birşeyin gerçekleşebilir olduğu..." (Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Ant Y. s. 250).

Çok sürmeden Avrupa'da, Çarlık Rusyası'nda yeralan devrim Lenin'in bu tezi doğruladı. Ekim Devrimi yalnız Çarlık Rusyası'nın sömürge ve bağımlı halklarına özgürlük getirmekle kalmadı; ama, dünyanın öteki yerlerinde, özellikle de Asya'da bir ulusal kurtuluş savaşları döneminin başlamasını ve bu savaşların zafere ulaşmasını doğrudan etkiledi. Bunun en somut bir örneği Türkiye idi. Devrim, yalnız Çarlık Rusyası'nın işgal güçlerini Anadolu'dan çekmekle kalmadı, ama, öteki emperyalist ülkelere karşı kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşması için Ankara hükümetine büyük politik, askeri ve parasal destekte bulundu. Bu olmadan, Türkiye'ye ilişkin emperyalist planların kolaylıkla hayata geçebileceği açıktı.

Ekim Devrimi, bir yandan Avrupa'nın diğer ülkelerindeki proletarya hareketi üzerinde, diğer yandan da sömürge ülkelerin işçi, köylü ve aydın kesimleri üzerinde derin bir etki yaptı, örgütlenme çabalarını ve devrimci coşkuyu yükseltti. 2. Enternasyonal oportünizmi iflas edip gözden düştü, bu partiler içinde devrimci kanat ve gruplar oluşurken yeni komünist partileri örgütlendi. Sömürge ülkelerde de emekçi ve aydınların, Bolşevik deneyinden yararlanarak kurdukları örgütler, ulusal kurtuluş devriminde yer yer öncü ve etkin bir rol oynadılar. SBKP'nin öncülüğünde 3. Enternasyonal oluştu ve uluslararası düzeyde işçi sınıfı partilerine yol göstermede, diğer ülkelerde devrimlerin ve devrimci mücadelelerin desteklenmesinde büyük rol oynadı.

Haziran 1920'de Lenin durumu şöyle değerlendiriyordu:

"Dünyadaki siyasi durum, şimdi artık proletarya iktidarını gündeme almış bulunmaktadır, ve dünya politikasının bütün olayları kaçınılmaz olarak bir tek merkezi noktada keşimlenmektedirler: bir yandan bütün ülkelerin ileri işçilerinin sovyetik hareketlerini, öte yandan Sovyetlerin dünya emperyalizmi üzerinde zaferi olmadan kendileri için kurtuluş olmadığını acı tecrübelerle öğrenmiş olan sömürgelerin ve ezilen ulusların bütün milli kurtuluş hareketlerini kaçınılmaz olarak çevresinde toplamış Rusya'nın Sovyetler Birliği'ne karşı dünya burjuvazisinin savaşı" (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Y.)

26 Temmuz 1920'de, Komünist Enternasyonalın 2. Kongresine sunulan "Milletler ve Sömürgeler Sorunu" üzerine bir raporda da Lenin şöyle diyordu:

"Tezlerimizdeki ikinci temel fikir şudur: Dünyanın emperyalist savaşı izleyen bugünkü durumunda, halklarla genel olarak dünya sistemi arasındaki karşılıklı ilişkileri küçük bir emperyalist milletler grubunun Sovyet Rusya önderliğindeki şur hareketine ve şura devletlerine karşı yürüttüğü mücadele belirlemektedir. Bunu akıldan tutmazsak, tek bir milli sorunu ya da sömürge sorununu, dünyanın en ücra bir köşesini dahi ilgilendirse, doğru koymayız. Medeni ülkelerde olsun, geri kalmış ülkelerde olsun, Komünist partileri ancak bu temel şarttan hareket ederlerse sorunları doğru koyup doğru bir çözüme götürebilirler" (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Ant Y. s. 357)

Lenin daha 1920'lerde sorunu böyle koyuyor. Sovyet Rusya'nın önderliğindeki sovyet devletleri ile (o zaman henüz birlik kurulmamıştı) emperyalizm arasındaki mücadelenin uluslararası ilişkilerde belirleyici önemde olduğunu söylüyor. Ulusal kurtuluş hareketlerinin başarısını, Sovyetlerin emperyalizm üzerindeki başarısına bağlıyor ve bu nedenle onların "kaçınılmaz olarak" Sovyet Rusya çevresinde toplanmış olduklarını belirtiyor.

Peki o günden bu yana ne gibi değişmeler oldu? Şu değişiklikler oldu ki, Lenin'in bu görüşleri hayata geçti ve pek çok kez doğrulandı. Sovyetler Birliği o dönemde henüz çetin bir iç savaşla ve emperyalist saldırı ile yüzyüze olan yoksul, geri kalmış bir ülke idi, sosyalizm kuruculuğuna geçmeye henüz vakit olmadığı gibi devrimin kaderi bile tartışmalıydı. Bu koşullarda Sovyetlerin, diğer ülkelerdeki proletarya mücadelesine ve sömürge halkların ulusal kurtuluş mücadelelerine yapabileceği maddi katkılar da çok sınırlı idi. Oysa şimdi Sovyetler Birliği o güç dönemleri geçirmiş, 2. Büyük Savaş'ta faşizmi bozguna uğratmış, sosyalizm kuruculuğunda büyük başarılar sağlamış, ekonomik, politik, kültürel ve askeri gücüyle uluslararası düzeyde, 1920'lerle kıyaslanamayacak kadar büyük bir güçtür. Besbelli Sovyetler Birliği'nin emperyalizme karşı mücadelede taşıdığı önem azalmadı, daha da arttı. Diğer yandan bu süre içinde bir dizi yeni ülke sosyalizme geçti, dünya sosyalist sistemi kuruldu ve uluslararası düzeyde sosyalizm güçleri emperyalizmin dünya egemenliğine son verdi.

İnsan eğer gözlerini tarihi gerçeklere kapamazsa Sovyetler Birliği'nin, dünya tarihinin son 56 yılında oynadığı büyük rolü görebilir. Sovyetler Birliği eğer dönemin en saldırgan emperyalist gücünü, faşist Almanya'yı bozguna uğratmasaydı, bugün bir dizi sosyalist ülkeden söz etmek, büyük bir ihtimalle, mümkün olmayacaktı. Faşizm üzerindeki bu zafer, ve sosyalist kampın doğuşu, güçlenmesi, bizzat diğer kapitalist ülkelerde işçi sınıfının koşullarının düzelmesine derin etkilerde bulundu. Emperyalistlerin, savaş izleyen yıllardaki tüm anti-komünist kampanyalarına, soğuk savaş kışkırtıcılıklarına rağmen işçi sınıfının mücadelesi güçlendi, o, ekonomik ve politik düzeyde önemli mevziler elde etti.

Kızıl Ordu'nun faşist sürüleri bozguna uğratması savaşın kaderi üzerinde belirleyici bir rol oynadı ve savaş sonrasında ortaya çıkan uluslararası yeni güçler dengesi, ulusal kurtuluş savaşlarının zaferi ve bu devrimlerin sosyalist devrimlere dönmeleri için de elverişli koşullar sağladı. Çin ve Vietnam devrimleri bu uygun koşullarda zafere ulaştılar.

Sovyetler Birliği Çin devrimine daha 2. Büyük Savaş öncesinde küçümsemeyecek bir maddi ve politik destek sağlamakta idi. Çin Komünist Partisi Komintern'in desteğinden ve yol göstericiliğinden yararlanarak biçimlendi. Pekçok ÇKP üyesi Sovyetler Birliği'nde teorik eğitim gördüler. Japon işgali döneminde Çin Kızıl Ordusu Sovyetler'e sınırlı Kuzey Çin'e üslenildi ve Sovyetlerden destek gördü. Savaşın sonlarına doğru Sovyet Kızıl Ordusu Japonlar'ın güçlü Mançurya ordusunu kuşatıp yok ederek tüm silahlarını Çin Kızıl Ordusu'na verdi. Ve Çin devrimi, sözkonusu destekten, uluslararası elverişli durumdun yararlanarak Çan Kay Şek gerilerine ve onların arkasındaki ABD emperyalistlerine karşı mücadelede zafere ulaştı.

Vietnam halkı da, savaş sonrasında ortaya çıkan elverişli uluslararası durumdun yararlanarak sosyalist ülkelerin desteğinden yararlanarak, önce savaştan bitik düşmüş Fransız emperyalistlerini daha sonra da, zorlu bir savaş sonunda ABD emperyalistlerini yenmeyi ve ülkede sosyalist devrimi gerçekleştirmeyi başardı.

Uluslararası koşulların ve sosyalist ülkelerin sağladığı desteğin önemini Vietnam ve Çin devrimcileri de birçok kez dile getirmişlerdir. Sözkonusu elverişli koşulların ortaya çıkmasında Sovyetler Birliği'nin belirleyici rolü ise açıktır. Sovyetler Birliği'nin varolmadığı ve katılmadığı bir 2. Dünya savaşı, açıktır ki, ancak şu veya bu emperyalistler grubunun zaferiyle ve sömürgelerin onlardan yana bir kez daha bölüşümüyle sonuçlanırdı. Böyle bir durumda Çin'in ya da Vietnam'ın Japonya, ABD, İngiltere, Fransa veya ötekiler arasında bir el değiştirmesi, hatta sömürgeci çarın daha da pekişmesi en güçlü ihtimaldi. Sovyetler Birliği'nin ve dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolü işte buradadır.

Kuşkusuz kimse bu halkların ulusal kurtuluş savaşlarında onların özgücünün

önemini küçümsemiyor. Uluslararası koşullar ne derece elverişli olursa olsun, onlar ayağa kalkıp savaşmasalardı ve binbir acı ve fedakarlığa katlanmasalardı yine de kurtulamazlardı. Onların kurtuluşu, elbette, en başta kendi mücadelelerinin sonucu olmuştur. Ama buna bakarak Sovyetler Birliği'nin ve Dünya sosyalist sisteminin rolünü küçümsemek, uluslararası ilişkilerdeki belirleyici rollerini görmezden gelmek için sebep var mı?

DEV-YOL, bir yandan dünya sosyalist sisteminin emperyalizme ve bir bütün olarak kapitalizme karşı mücadeledeki belirleyici rolünü inkâr ediyor, hatta iki sistem arasındaki mücadelenin emperyalizmi geriletmediğini iddia etmeye kadar işi vardiıyor, hem de çağımızda emperyalizme karşı mücadelede baş rolü ulusal kurtuluş mücadelelerine veriyor. Yine, o dünya sosyalist sistemi ile ulusal kurtuluş hareketlerini ve kapitalist ülkelerdeki proletaryanın mücadelelerini -çağımız devrimci sürecinin bu üç önemli bileşenini- birbiriyle bağlantısız ve kopuk biçimde ele alıyor, onları hatta karşı karşıya koyuyor. O, dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolünden söz etmeyi diğer ülkelerdeki devrimlerden yüz çevirme, "halka güvenmeyi bırakma", pasifizm ve ihanet olarak niteliyor. Bütün bunlar gülünçtür, hiçbir somut dayanağı olmayan uluorta suçlamalardır.

Kuşkusuz ulusal kurtuluş savaşları emperyalizme önemli darbeler indiriyor ve onu geriletiyorlar. Ama bizzat ulusal kurtuluş hareketlerine sosyalist sistemin dolaylı ve dolaysız desteğini görmemek için bir neden yoktur. Kaldık, çağımızda, emperyalist saldırganlığı frenleyen, onun dünya hegemonyasını ortadan kaldıran, dünya güçler dengesini değiştiren, emperyalizme karşı ekonomik, politik, kültürel her alanda en büyük mücadeleyi sürdüren ve onu geriletken temel güç dünya sosyalist sistemidir. Sovyetler Birliği, 2. Dünya savaşında emperyalizmin en gerici kanadının bozguna uğratılmasında baş rolü oynayarak dünya emperyalizm güçlerini büyük ölçüde gerilettili ve dünya devrimci güçlerinin büyük başarılar kazanmasını sağladı. Bu, öyle, baylarımızın iddia ettiği gibi, "rahat odalarından dünya devrimci hareketini yöneterek" değil, 20 milyon aşkın Sovyet yurttaşının hayatı ve ülkenin büyük ve en gelişmiş bir bölümünün yanıp yıkılması pahasına elde edildi.

Günümüzde, sosyalizm güçlerinin eriştiği düzeyde, dünya sosyalist sisteminin emperyalizme karşı mücadelede temel ve belirleyici rolü çok daha açık, çok daha belirgindir. Ulusal kurtuluş hareketlerini uluslararası güçler dengesinden soyutlayarak, dünya sosyalist sistemi ile bağlarını kopararak ele almak, kaba metafizik bir tutumdur. Günümüzde bu, Ekim Devrimi ertesinden çok daha belirgindir. Çağımızda hiçbir ulusal sorun, hiçbir sömürge sorunu -"dünyanın en ücre köşesinde" dahi olsa- yoktur ki, iki dünya sistemi arasındaki mücadeleden soyutlanarak ele alınabilsin. Böyle birşey olanaksızdır ve böyle bir tutumla hiç bir ulusal sorun, hiçbir ülkedeki devrim doğru biçimde kavranamaz, ona doğru bir yol göstericilik yapılamaz.

İkinci Dünya Savaşından bu yana olup bitenler, bunu onlarca, hatta yüzlerce kez doğruladı. DEV-YOL, ulusal kurtuluş savaşlarıyla dünya sosyalist sisteminin sıkı bağlantısını yok sayan, bu savaşları tarihi ve somut koşullardan soyutlayıp olanaklarını her halkın kendi özgücüne indirgeyen maocu teoriden etkilenmiştir ve özünde aynı anlayışı savunmaktadır. Maoculara göre, küçük bir halkın gücü de emperyalizmi yenmeye yeterlidir. Yeter ki o cesaretle ayağa kalksın ve savaşsın. Elbette çağımızda en küçük halklar da, gerekli mücadele isteğini ve fedakarlığı gösterirlerse emperyalizmi yenilgiye uğratabilirler ve uğratmaktadır. Ama hangi koşullarda? Ve salt kendi özgüçleriyle mi? Çağımızın buna uygun düşen uluslararası güç dengesi, dünya sosyalist sisteminin, kapitalist ülkelerdeki proletarya hareketinin ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin birleşik, etkili gücü ve bu gücün geri kalmış, küçük halklara sağladıkları destek olmasa, onların salt kendi özgüçleriyle ekonomik, teknik ve askeri açıdan bu denli güçlü emperyalistlere güç yetirmeleri mümkün olabilir miydi?

Örneğin diktatörlük rejimini deviren ve ülkede sosyalizmin inşasına geçen Küba halkı, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin ekonomik, kültürel ve askeri desteği olmasa, Latin Amerika'da herhangi ilerici bir hükümete tahammülü olmayan saldırgan ABD karşısında ayakta kalabilir miydi? Angola, Mozambik, Yemen gibi küçük ve geri kalmış halkların, sosyalist ülkelerin ciddi desteği olmadan ayakta kalabilmeleri, sosyalist kuruluş yolunda ilerlemeleri mümkün müdür? Besbelli ki değil. Angola örneği açıkça gösterdi ki emperyalizm, karşısında sosyalist ülkelerin gücü olmasaydı, Angola devrimini, bizzat kendi askeri güçlerine bile başvurmayaya gerek kalmadan, yöredeki gerici ve tutucu güçlere boğdurabilirdi.

Afganistan devrimi son örneklerden biridir. Devrim kendisini iç ve dış gerici güçlerin saldırılarına karşı Sovyetler Birliği'nin çokyönlü desteğiyle koruyabilmektedir.

DEV-YOL, emperyalizme karşı mücadele diye yalnızca geri kalmış bağımlı ve sömürge ülkelerin kurtuluş savaşlarını görüyor. Ne var ki silahlı savaş emperyalizme karşı mücadelenin tek biçimi değildir. Bu savaş dünya ölçüsünde ekonomik, ideolojik, politik-her düzeyde ve çok daha geniş güçlerle veriliyor. Silahlı mücadele, politik mücadelenin biçim ve araçlarından yalnızca biridir. DEV-YOL örneğin ekonomik mücadeleyi küçümüyor. Herhangi bir devrimi ve devleti yönetmemiş baylarımız için bu mazur görülebilir; ne var ki ekonomik sorunlar uluslar için hayati sorunlardır. Devrim sonrasında, ABD emperyalizminin uyguladığı boykota karşı, Küba'nın şeker kamışını ihraç edebileceği sosyalist bir dünya pazarı olmasaydı ve sosyalist ülkeler, ihtiyaçlarını aşan bir ölçüde onu ithal etmeselerdi Küba devrimi hayati güçlüklerle karşı karşıya kalacaktı.

Diğer yandan, çağımızda dünya devrimci sürecinin bu üç başlıca gücünü karşı karşıya koymak için bir neden yoktur.

Tersine, bu güçler birbirini tamamlar, destekler ve emperyalizmin geriletmesinde ortaklaşa rol oynarlar. Bu güçlerden birinin başarıları veya üstünlükleri diğerleri için kayıp değildir. Dünya sosyalist sisteminin bu süreçteki belirleyici rolü, keyfi, isteğe göre yapılmış bir tanımlama değil, nesnel gerçeklerden kaynaklanan bir tanımlamadır. Bu ülkelerde işçi sınıfı sömürücüleri yenmiş, kendi devletini kurmuş, gelişip serpilmiştir. Bu nedenle de uluslararası proletaryanın nicel ve nitel olarak en iyi örgütlü gücüdür. Bu ülkelerde işçi sınıfı devlet mekanizmasına, güçlü ve gelişkin bir ekonomiye, kültüre sahiptir, emperyalizme karşı koyabilecek modern orduları vardır. Sovyetler Birliği ise sosyalist ülkeler arasında, sosyalizmin kuruluşunda daha ileri düzeyde bulunan, işçi sınıfının daha çok gelişip olgunlaştığı, ekonomik, kültürel ve askeri düzeyde daha üstün durumda olan ülkedir ve onun uluslararası devrimci süreçteki merkezi rolü bundan kaynaklanmaktadır. DEV-YOL ve benzerleri, silahlı mücadele tarafından büyütüldükleri ve ondan başka birşeyi göremedikleri için objektif ve bilimsel bir değerlendirme yapmıyor, şu veya bu ülkenin uluslararası devrimci harekette oynadığı rolü saptarken, üretim güçlerinin, sosyal ve kültürel yapının taşıdığı önemi, geçmiş ve bugünüyle o ülkedeki devrimci eylemin düzeyini, etkisini bir tüm olarak gözönüne almıyorlar. DEV-YOL ve benzerlerinin ölçüleri marksist ölçüler değildir.

DEV-YOL, uluslararası sosyalist hareketin, dünya sosyalist sisteminin ve Sovyetler Birliği'nin rolüne dair sözkonusu belirlemesini revizyonizm sayarken yanıltıyor ve tam tersine kendisi, Lenin'in daha 1920'de yaptığı belirlemeye ters düşüyor. Açıkça görülüyor ki revizyonist olan uluslararası sosyalist hareket veya SBKP değil, bizim DEV-YOL'cularımız ve benzerleridir. Onlar, bu belirlemeye katıldıkları için SBKP'yi ve Sovyet ideolojilerini ayrıca enternasyonalizmden saptamakla ve milliyetçi olmakla, "Sovyetler Birliği'ni dünyanın merkezi olarak görmekle" suçluyorlar. Ancak, gerçekte enternasyonalizmden sapanlar ve milliyetçilik yapanlar, Sovyetler Birliği'nin çağımızda oynadığı rolü haklı ve doğru biçimde belirten SBKP veya Sovyet ideolojileri değil, yine bizim DEV-YOL'cularımız ve benzerleridir.

Dünya sosyalist sistemine ve Sovyetler Birliği'ne duyulan güven sorunlara proleter bakmanın ürünüdür. Bilinçli bir proleter uluslararası durumu değerlendirirken başka türlü davranamaz. Ve bu davranış gerçeğe tümüyle uygundur. Biz emperyalizmle ve dünyanın her yerindeki gericiilikle savaşıyoruz. Öyle olunca da bu savaşta ki en büyük gücü, sosyalist sistemi ve onun kalesi Sovyetler Birliği'ni gözümüz gibi savunuruz. Bunu anlamayan, bunu "kör bir itikat" sanan, çağımızın kavgasından ve işçi sınıfının uluslararası davasından birşey anlamamış demektir. Emperyalizm ve dünyanın her yerindeki uşakları da en başta Sovyetler Birliği'ne saldırıyorlar. Böylece onlar, sosyalizme

karşı uluslararası düzeyde varolan güveni sarsmaya, özellikle kapitalist ülkelerde emekçilerin bilincini bulandırmaya, ve diğer ülkelerde devrimleri geciktirmeye çalışıyorlar. Emperyalistler, 2. Dünya savaşından bu yana sosyalizme geçen ülkelerden birçoğunu geri koparabilmek için yoğun çabalar gösterdiler. Bunu başaramadılar bunda Sovyetler Birliği'nin payı büyüktür. Çekoslovakya, Macaristan olayları hatırlardadır, Polonya ise taze bir yarıdır. Düşman nereye saldıracağını biliyor, biz de nereyi savunacağımızı iyi bilelim. Ama bu işte, dostu düşmanı şaşırınlar, ortada kalanlar ve anti-Sovyet koronun şu veya bu biçiminin etkisinde kalıp çağımızın en devrimci kalesine haksız revizyonizm suçlamasını yöneltenler proleterler değil, küçük burjuva devrimcilerdir. Onları bu işe adeta sınıfsal içgüdüleri itiyor. Onlar bu kavga kararlı bir tavır takınmıyor. Bu devrim yolunda yürümek isteyenler için tehlikeli bir durumdur. Bu tutum maocuları emperyalizmin yedek gücü haline getirdi. Ve yine bu kararsız, sallantılı tutumun sonucudur ki DEV-YOL, Afganistan devrimiyle ilgili olarak tam bir şaşkınlığa uğradı, dost ve düşmandan hangisini destekleyeceğini şaşırdı; o da Sovyetler Birliği'nin Afgan devrimine ve halkına sağladığı desteği bir "işgal" olayı olarak suçladı.

Ekonomik Başarıların ve Ekonomik Yarışın Küçümsemesi

DEV-YOL, iki sistem arasındaki ekonomik yarış önemsemiyor, bu konuya küçümseyen, alaylı bir üslupla yanaşılıyor:

"Sovyet revizyonistlerine göre emperyalizmin genel bunalımı, sosyalist sistemin ekonomik başarıları karşısında giderek derinleşmektedir. Emperyalist ülkelerde işsizlik ve pahalılık artarken ve ekonomik büyüme çok yavaşken, sosyalist ülkelerde böyle sorunlar yoktur. Sosyalist ülkelerin ilerlemesi (planlı ekonomiye bağlı olarak) sürekli bir çizgi izlemektedir..." (Devrimci Yol, sayı 3)

Peki ne var bunda, baylarımızın ucuz "revizyonizm" yaftasına hak kazanmak için? "Revizyonistlere göre" böyle de kendilerine göre nasıl acaba? Sosyalist ülkelerin ekonomik başarıları emperyalizmin bunalımını derinleştiren bir etken değil mi? Emperyalist ülkelerde işsizlik ve pahalılık artarken, sosyalist ülkelerde böyle şeylerin görülmediği bir gerçek değil mi? Ve sosyalist ekonomi planlı biçimde bir gelişme göstermiyor mu? Yo, baylarımız bunun tersini ileri sürüyorlar, en azından bu konuda zıt bir görüş getirmiyorlar. Peki demek istedikleri ne? Evet, bunu anlamak gerçekten güç!

Daha sonra Arzumanyan'dan bir alıntı yapıyor ve şöyle deniyor: "Revizyonistlerin bu tezleri kendiliğindencilik ve ekonomizme dayanmaktadır".

Biz de Arzumanyan'dan sözkonusu alıntıyı aşağıya alalım ve ne menem bir "kendiliğindencilik" ve "ekonomizm" ol-

duğuna bakalım:

"Bütün sosyalist kampın ekonomik başarıları, dünya kapitalizminin buhranını daha da arttırmaktadır. Son on yıllık ekonomik yarışma boyunca Sovyetler Birliği ile Birleşik Devletler ve dünya sosyalist sistemi ile dünya kapitalist sistemi arasındaki kuvvetler oranında köklü bir değişiklik olmuştur. Kapitalizm gittikçe derinleşen genel bir buhrana gömülürken, sosyalizm üretici güçlerin dev adımlarla ilerlediği bir devreye girmiştir. Sosyalizm kapitalizmi ekonomik planda geriletmekte ve boyuna yeni mevziler ele geçirmektedir. ... İki sistem arasındaki ekonomik yarışmada gelişme ritimleri sorunu, tayin edici bir rol oynamaktadır." (Arzumanyan, Dünya Kapitalizminin Bugünkü Buhranı, s. 7,8)

Devrimci Yol, Arzumanyan'ın yukarıdaki görüşlerinin neden "kendiliğindencilik" veya neden "ekonomizm" olduğu konusunda yine hiç bir açıklama getirmiyor. Kimbilir, belki de bu görüşler, ekonomik konulara ilişkin oldukları için ekonomizm sayılmışlardır! Dünyanın ilk sosyalist devletini kurmuş ve 65 yıldır sosyalizmi inşa eden, emperyalizmin ve tüm dünya gericiliğinin aralıksız saldırılarına başarıyla karşı koyan Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ni ve onun ideologlarını bir çırpıda revizyonizmle suçlayan bu bayların, en azından bunun kanıtlarını gösterecek kadar ciddi olmaları gerekmez mi? Ama görülüyor ki bu baylar ciddiyetten uzaktırlar ve okuyucuya karşı da hiçbir sorumluluk duymuyorlar. Biz yine de bu gayri ciddi suçlama üzerinde duralım ve Arzumanyan'ın yukarıdaki görüşlerinde yanlışları, "kendiliğindencilik"i ve "ekonomizmi" araştıralım. Arzumanyan, işlediği konunun gereği olarak iki sistemin ve SSCB ile ABD'nin ekonomik durumunu belli bir süreç içinde ele almaktadır. Görüşleri son derece açıktır. Kapitalizmin son dönemde giderek derinleşen bunalımı kimsenin yabancı değil. SSCB ve gerici olarak sosyalist ülkeler ekonomisinin son dönemde önemli atılımlar yaptığı da. Gelişme ritmi sosyalizmden yana ve Arzumanyan bunun, "ekonomik yarışmada" tayin edici bir rol oynayacağını söylüyor. Bunun aksini iddia eden varsa buyursun söylesin. Kapitalizmin ideologları ise bu gerçekleri inkâr etmek için bir dereden su getiriyorlar. DEV-YOL bu görüşleri ele alıp tartışmadığına, onların tersini idda etmediğine göre, sözkonusu "kendiliğindencilik" ve "ekonomizmi" nereden çıkarıyor? Besbelli ki bu baylar saçmıyorlar ve büyük bir ihtimale "kendiliğindencilik" in ve "ekonomizm" in ne olduğunu da bilmiyorlar. Çünkü ekonomik yarışmanın ve işçi sınıfı partisinin bu konuda bilinçli olarak yerine getirmesi gereken görevlerin önemini kavramamak -yani Devrimci Yol'un durumu- besbelli "ekonomizm" değildir, ama boşvermecilik, işleri oluruna bırakmaktır, yani tipik bir "kendiliğindencilik" tir.. Ne var ki ekonomik sorunlara bu tür yaklaşım dünyanın hiç bir sosyalist ülkesinde ve devrimi yürütme, sosyalizmi inşa sorumluluğunu üstlenmiş hiçbir partide görülemez.

Ama ilginçtir, Devrimci Yol'un sayın yazarı başkalarını kalın kafahlıkla suçlu-yor ve bakın ne diyor:

"Bu mantığın anlamamakta ısrar ettiği bir nokta vardır. Sosyalizmin ekonomik başarıları aracılığıyla kapitalist ülkelerde buhranı derinleştirmek ve yumuşama politikası aracılığıyla da halkı sosyalizm doğrultusunda bilinçlendirmek ayrı şeydir. Kitleleri bilinçlendirmenin en doğru yolu, onları sınıf mücadelesi içinde eğitmektir. Sosyalist ülkelerin saldırgan olmayan politikası bunu bir ölçüde etkileyebilir, ama belirleyici değildir. Diğer taraftan kitlelerin sosyalizmi istemeleri de iktidarların barışçıl yoldan değişeceği anlamına kesinlikle gelmez. Angola halkı ülkedeki emperyalist işgalin kalkmasını çok daha fazla istiyordu, ama onlar istiyor diye kimse onlara bu hakkı vermedi. Kendileri silahlı mücadeleyle söke söke aldılar" (Devrimci Yol, s. 3).

Görüldüğü gibi Devrimci Yol da, sosyalizmin ekonomik başarılarının kapitalist elerdeki bunalımı derinleştirebileceği... ve hatta, yumuşama politikası aracılığıyla kapitalist ülkelerdeki emekçilerin bilinçlendirilmesinde rol oynayacağını kabul ediyor. O zaman sorun nedir? Şöyle deniyor: "...bilinçlendirmek ayrı şeydir, bu halkın iktidarı burjuvazinin elinden alması ayrı şeydir". Elbette ayrı şeydir, aynı şey olduğunu söyleyen kim? Diğer yandan, bu ikisi birbiriyle bağlantısız da değildir. Eğer sosyalist ülkelerin ekonomik başarıları ve detant politikası kapitalist ülkelerde bunalımı derinleştiriyor ve emekçilerin bilinçlenmesine katkıda bulunuyorsa, hiç kuşkusuz bu, onların iktidar mücadelesini de kolaylaştırıyor demektir. Devrimci Yol ekliyor: "Kitleleri bilinçlendirmenin en doğru yolu, onları sınıf mücadelesi içinde eğitmektir" (abç). Peki sosyalist sistemle kapitalist sistemin ekonomik yarışmasının ve detant politikasının sınıf içeriği yok mudur? Besbelli ki vardır ve bu da, özünde kapitalizme karşı sınıf mücadelesinin çok daha geniş kapsamlı ve özgül bir biçimdir. Kaldığı, en azından sonuçları itibariyle, Devrimci Yol'un da kabul ettiği gibi "halkı sosyalizm doğrultusunda" bilinçlendirdiği için, kapitalizmin bunalımını derinleştirdiği için sınıf içeriği vardır. Ve sınıf bilinçli işçiler, hiç kuşkusuz bunu çok iyi anlıyor, barış mücadelesini "revizyonist bir iş" saymayıp var güçleriyle destekliyor, sosyalist ülkelerin ekonomik başarılarına büyük değer veriyorlar..

Diğer yandan, "en doğru yol" olmasa bile, emekçileri sosyalizm yönünde bilinçlendiren başka yolları, sadece doğru yolları, da kullanmamak için ne sebep var? Bunun, işçi sınıfının iktidar mücadelesiyle çelişen bir yanı var mı? Ve zaten işçi sınıfının, iktidar mücadelesinde çok çeşitli mücadele biçimlerini ve araçları ustalıkla kullanması gerekmez mi? "Sosyalist ülkelerin saldırgan olmayan politikası", şu veya bu kapitalist ülkede işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf mücadelesi önünde bir engel midir? Besbelli ki değildir, aksine ona yeni olanaklar sağlamaktadır. Sosyalist ülkelerle kapita-

list ülkelerin barış içinde birarada yaşaması (insanlığı toptan bir yokoluşa sürülebilecek bir termonükleer savaşın önlenmesi, gerek kapitalist, gerek sosyalist ülkelerde atom bombalarına, savaş uçaklarına, tank ve toplara giden dev meblağların düşürülmesi ve giderek bir silahsızlanmanın sağlanması), besbelli, kapitalist ülkelerde işçi sınıfının da kendi burjuvazisiyle veya sömürge ve bağımlı ülkelerin sömürgeci ve emperyalist ülkelerle barış içinde bir arada yaşaması anlamına gelmez. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların kendilerine sömüren ve onlara zulmedenlere karşı yürüttükleri savaşlar haklı savaşlardır. Kimse de, değişik sosyal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşama politikası adına, ezilenlerin ve sömürülenlerin haklı savaşlarının son bulmasını istememiştir. Uluslararası sosyalist hareketin barış politikasını böyle anlamak, bu işlerden hiçbir şey anlamamak demektir. Açık ki, her kapitalist ülkedeki işçi sınıfının ikili görevi vardır: hem uluslararası düzeyde ilerici insanlığın yürüttüğü barış politikasını desteklemek, emperyalistlerin saldırı politikasına, savaş harcamalarına, militarizmin güçlendirilmesine karşı çıkmak, hem de ulusal düzeyde, işçi sınıfının ve tüm toplumun kurtuluşunu sağlamak için, iktidarı burjuvazinin elinden almaya hazırlanmaktır. Bu ikincisi bir iç savaşı veya silahlı ayaklanmayı da gündeme getirebilir ve işçi sınıfı elbette mücadelenin her biçimine hazırlıklı olmalıdır. Bu iki görev de aynı derecede önemlidir ve birbiriyle çelişmez.

Ama ilginçtir ki, şu veya bu türden küçük burjuva devrimcileri bu politikayı kavramamakta ısrar ediyorlar. Kimileri, değişik sosyal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşama politikasını, kapitalizmden sosyalizme barışçı geçiş yoluyla özdeşleştiriyor veya birini diğerrinin kaçınılmaz sonucu sayıyorlar. DEV-YOL'un da vardığı sonuç budur: "...Kitlelerin sosyalizmi istemeleri de iktidarların barışçı yoldan değişeceği anlamına gelmez. Angola halkı ülkedeki emperyalist işgalin kalkmasını çok daha fazla istiyordu, ama onlar istiyor diye kimse onlara bu hakkı vermedi. Kendileri silahlı mücadeleyle söke söke aldılar".

DEV-YOL, daldan dala atlayarak bütün bunları söyleme gereğini neden duyuyor? Bunun aksini iddia eden veya bu tür iddialarda bulunanlar mı var? DEV-YOL, uluslararası sosyalist hareketin temel tezlerini kavramamıştır; o, bu tezleri en kaba biçimde tahrif ediyor, kendince yorumluyor ve sonra da marksizm-leninizm adına suçlamalara girişiyor.

Uluslararası sosyalist hareket, prensip olarak, çağımızda sosyalizme barışçı ve barışçı olmayan yollardan geçilebileceğini kabul ediyor ve şu veya bu yolun geçerli olmasını ülkelerin tarihi ve somut koşullarına bağlıyor, tek tek ülkeler için reçete önermiyor.

Yine uluslararası sosyalist hareket, sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasında süregelen ve sosyalist ülkelerden yana sonuçlar veren ekonomik yarışmanın ve de-

tant politikasının, kapitalist ülkeler işçi sınıfının ve ulusal kurtuluş güçlerinin mücadelesi üzerinde olumlu etkiler yaptığını kabul ediyor; ama bu etkenin, otomatik biçimde kapitalist ülkelerde işçi sınıfını iktidara geçireceğini veya iktidarın şu veya bu yolla alınmasına yol açacağını iddia etmiyor. DEV-YOL, devrimci partilerin görüşlerini çarpıtıyor. Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının iktidara gelmesi ve toplumu dönüştürme işini başarması, besbelli bir devrim sorunudur. Devrimin nasıl bir yol izleyeceğini her ülkenin tarihi, somut koşulları belirleyecektir.

Yine hiç kimse sömürge halkların bir kurtuluş mücadelesi veya savaşı vermelerine gerek olmadığını iddia etmemiştir. Sosyalist ülkeler Angola devrimini desteklediler ve bugün de destekliyorlar.

Şöyle diyor Devrimci Yol:

"Dünyadaki ve Türkiye'deki revizyonistler meseleye dünya devrimci hareketinin güçlenmesi açısından bakmaktadırlar. SSCB ekonomisinin güçlenmesi dünya devrimci hareketinin belirleyici unsuru değildir. Asya, Afrika ve Latin Amerika kırılarında milyonlarca insan sömürünün olmadığı bir düzen için çarpışırken, Sovyetler Birliği'nde inek başına süt vermenin artması veya tavuk başına yumurta sayısının yükselmesi dünya devrimci hareketini geliştiren unsurlar olamaz. Dünya devrimci hareketini daha ileri mevzilere götürecektir güç, işçi sınıfının önderliğindeki halk kurtuluş savaşlarıdır.

"Revizyonistler, emperyalizmi ekonomik alandaki mücadeleyle gerileteceklerini iddia ederken, tüm politikalarını bu stratejiye göre belirlemekte ve dünyadaki tüm komünistlerden de bu strateji doğrultusunda hareket etmelerini enternasyonalizm adına istemektedirler" (Devrimci Yol, sayı: 3)

Dünyanın herhangi bir ülkesindeki aklı başında bir devrimci ve sınıf bilinçli işçi, yukardaki sözleri okuduğu zaman hiç kuşkusuz gülecek ve işte "bir çocukluk hastalığı" diyecektir.

Devrimci Yol, eğer tümüyle cehaletten değilse, bile bile gerçekleri çarpıtıyor, kaba tahriflere girişiyor. Bir kez, bu sayın bayların "revizyonist" diye nitelediği söz-konusu partiler ve kişiler, emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleyi salt "Sovyetler Birliği ekonomisini güçlendirme" derecesine indirmemişlerdir, salt ekonomik mücadeleye de indirmemişlerdir. Çağımızın başlıca devrimci güçleri dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkelerdeki proletarya hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleridir. Emperyalizmi geriletken, dünyamızda devrimci süreci ilerleten bu üç gücün bağıntılı, birleşik eylemidir. Onları birbirinden koparan, karşı karşıya koyanlar ise sözkonusu "revizyonistler" değil, DEV-YOL ve benzerleridir.

Kapitalizme karşı mücadelede ekonomik, politik, ideolojik ve kültürel alanları kapsayan çok yönlü bir mücadeledir ve askeri mücadele de bunun içindedir. DEV-YOL ve benzerleri, gözlerini gerçeklere kaptırmazlar ve akıllarına eseni teori diye ortaya dökmekten bir an geri durup kapita-

Devamı Sayfa 11. de

ROJA ŞEHİDAN

Wek tê zanin her sal 31'ê Adarê li Kurdistanana İranê roja şehidan e. Ev roj ji terefê PDKI'ye hatiye ilankirin û her sal tê pirozkirin. Ev roj, roja şehitbûna Pêşwayê nemir Qazi MIHEMED e. Her usa ji di vê rojê da ku di şerê azadi û demokrasîda şehid ketine, ji terefê gelê Kurd ve têne biranin. Ev roj li her navçeyê Kurdistanana İran bi programên rêk û pêk tê pirozkirin. Di vê rojê da zar û zeç, xort-kal, keç û bûkê Kurdistan goristana şehidan ziyaret dikin, kulilka dibine ser qebrê şehidan. Gelek merş û şîaretên netewî têne gotin û avêtin. Li goristana şehidan, li ser diroka Kurdistan, li ser xebata Kurd û Kurdistan gelek axaftin têne gotin û peyama têne xwendin. Bi kurti ku em bêjin 31'ê Adarê roja şehida, li Kurdistanana İranê bûye rojeki serhildan û tekoşinê.

İsal ji roja şehidan li her navçê Kurdistanana İran di bin pêşengiya PDKI'da bi programên rêk û pêk hate pirozkirin. Yek ji wan pirozkirina li navçê Alan li Gundê Bêtûş pêk hat. Bi teybeti gelê Bêtûş gîş di vê roja granbiha da hazirbûn. Gelek gotin û axaftin hatine kirin, ji terefê zarok û xortan ve, gelek merş û şîaret hatine xwendin û avêtin. Gelê Kurd bi zar û zêç, bi jin û mêr bibû yek dil û yek kulm. Qir û hawar û gazi dikir, hesreta xwe nişan dida ji azadi û demokrasîyê ra. Bi tevayî bibûne remza xebat û tekoşerî yê.

Di vê civina han da endam û hevalbendên PSKT ji beşdar bûn. Li ser navê partiyê çelengek, ku bi şîniyati û bi kulilka hatibû xemlandin û li serî ku bi kes, sor û zer "ŞEHİDÊN KURDISTANÊ NAMIRIN - PSKT" hatibû nwisandin, danîne ser qebra şehidan. Ev çelênk gelek eleqa mêvanan kişand, çepik hatine lêdan û şahî hatine nişandan.

Her usa di vê civina hêja da, hevalekê li ser navê PSKT qise kir. Ev heval bi kurti di axaftina xwe da, mena vê rojê, tekoşina Kurd û Kurdistan, dostayeti, birati û hevalbendiya di navbeyna PSKT û PDKI da anî ziman.

Pîştî merasîma goristanê bi şekleki rêk û pêk û tevayî heta nava gund bi merş PDKI "Demokrat-demokrat" û "Ey Şehidan" û gelek şîarata meşin dest pêkir. Û li orta gund daviya

merasîmê hat. Ev merasîm û meşin teqriben du (2) saet derwan kir.

Jİ DEFTERA SİYASÎ A PARTIYA DEMOQRATA KURDISTANA İRAN RE

Hewreyên hêja û tekoşer,

Gelê me yê mêrxas û qehreman, beri 37 sal iro di bin serokatiya Pêşwayê nemir Qazi Mihemet da Komara Kurdistanana Mihabatê damezrand. Sedem vê qasê ciyê vê rojê di diroka gelê me da gran bihaye. İro cejna gelê me ye. Ev cejna mezin û hêja li we û tm hevalbendê qehreman ê Partiya Demokrata Kurdistan piroz be.

Hevalên mêrxas,

Wek tê zanin diroka Kurd û Kurdistan bi eş, teda, zilim û zordari va tji ye. Gelê me yê egî û pehlevan her dem diji dijimîne zalim û xwixwar bi mêrxasi derketiye û li ber xwe dave. Her wek iro ji ji bo mafê xwe yê insani û mirovî bi camêri li ber xwe dide. Bê şik û guman ew dê di vi şerê azadîda bi ser kevi. Rojên pêşê gelê me yê qehreman e.

Çawa beri 37 sal iro emperyalist, kevnepereşt û dijimîne gelê me damezrandina Komara Kurdistanana Mihabatê hezîm nekirin, jiyanekê azad û demokrat çawa ji gelê me ra zehf dîtin û erîşê ne insani birne ser û bi sedan insane me yê egî û welatparêz qetîl kirin. İro ji bi hari û hoviti bê perwa li ber çavê cihanê erîş dibene ser Kurdistanê, xwina zar û zêç, xort û kalê me dirjinin. Lê belê bila dijimîne xwixwar û hov baş bizani wê gelê me yê qehreman dara azadîyê bi xwina xwe av bide, iro be yan sibê be, dur be yan nêzik be, wê çawa dijimînerî derine û Kurdistanekê azad û demokrat damezrine.

Partiya Sosyalist a Kurdistanana Tirkîyê bi van xwestek û ramanan 37 saliya damezrandina Komara Kurdistanana Mihabatê piroz dike. Ji Partiya Demokrata Kurdistanana İran ra di şerê azadîda serketin daxwaz dike. Hevgirtî û piştgiriya xwe careke di nişan dide.

Partiya Sosyalist a Kurdistanana Tirkîyê

TEK DAVADA 35 İDAM

"Demokrasiye dönüŝ" demagogîsinin eksilmediği bu günlerde, faşist cuntanın estirdiği terör gittikçe yoğunlaşıyor. Cunta, emekçi kitlelerin herhangi bir demokratik istemde bulunmalarına dahi tahammül göstermezken, tutuklamaları arttırıyor, kan döküyor, işkencelere devam ediyor. Hitler zindanlarından farksız cezaevlerinde insanlarımızı karşı en iğrenç başkî ve şiddet yöntemlerine başvurmaktan geri kalmıyor. Üstelik generaller bu arada işi Türkiye sınırlarının ötesindeki ulusal kurtuluş güçlerine saldırmaya kadar da vardirdılar.

Ama ne var ki cunta, tüm bunlarla da yetinmek istemiyor. O, bir taraftan da kurduğu kukla mahkemeler eliyle insanlara hapis ve ölüm cezaları yağdırıyor.

Geçtiğimiz günlerde sonuçlanan PKK Diyarbakır davasından 35 kişiye birden ölüm ceza-

sının verilmesi cuntanın işi nereye kadar götürebileceğinin yeni bir kanıtı oldu.

Hiç kuşkusuz işgalci Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki diğeri eylemleri gibi bu da; Kürt halkına duydukları kinin bir göstergesi, gerçekleştirdikleri kanlı eylemler zincirinin yeni bir halkasıdır. Ülkemizi işgal altında tutan ve insanlık dışı her çeşit uygulamaya girişen faşist cuntanın ne PKK'lıları ve ne de başka herhangi bir örgütten insanları yargılamaya elbette hakkı yoktur. Kürdistan'da suç işleyen ve bu nedenle de yargılanması gereken asıl suçlular sömürgecilerle, onların efendileri olan emperyalist çevrelerdir.

Cuntanın idam ve işkencelerine karşı sesimizi yükseltmek ve bu doğrultuda verilen mücadeleyi güçlendirmek için çabalarımızı arttırmalıyız.

AF ÖRGÜTÜNÜN "ACIL ÇAĞRI" SI..

Merkezi Londra'da bulunan Uluslararası Af Örgütü 23 Mayıs 1983 tarihinde yayınladığı bir "acil çağrı" ile Faşist cunta tarafından işkenceye alınan İbrahim ATİLLA, Sait SİTKİ, Alaettin ARAS ve Bilal AKSOY isimindeki dört Kürdistan'lı devrimcinin hayatından endişe duyduğunu açıkladı. Af örgütü bu arada, Türk makamlarından bunlarla ilgili olarak kendilerine bilgi verilmesini de istedi.

Adı geçen dört kişi hakkında tanıtma bilgilerin yer aldığı açıklamanın bir bölümünde Türkiye'de ki durumla ilgili şunlar söyleniyor:

"Gerek 12 Eylül 1980 tarihinden önce ve gerekse ondan sonraki dönemde Türkiye'de polis karakollarında ve tutukevlerinde periyodik işkence yapıldığı Uluslararası Af Örgütü tarafından açıklanmıştı. Örgütümüz Mayıs 1982'de Diyarbakır askeri hapishanesinde çok sayıda tutuklunun işkence ve kötü koşullar altında olduklarını, sağlık hizmetlerinden yoksun bulduklarını belirterek Türk resmi makamlarını uyarılmıştı. Uluslararası Af Örgütü Türk hükümetinden kendi heyetinin hapishanelerde incelemelerde bulunmasına izin verilmesini de talep etmişti. Ancak bugüne kadar Af Örgütü'nün bu yazısına bir cevap verilmedi."

Af Örgütü yaptığı açıklamayı tüm ülkelerdeki şubelerine yollayarak, Kenan Evren'e, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanı Kemal Yamak'a ve buldukları ülkelerdeki Türk temsilciliklerine mektuplar göndermelerini, işkence altında tutulan dört Kürdistan'lı hakkında bilgi istemelerini ve yaptıklarından ötürü Türk hükümetini protesto etmelerini istedi.

12 EYLÜL ÖNCESİ ve SONRASI

lizme karşı işçi sınıfının çok yönlü ve zengin mücadele biçim ve araçlarını kavramaya çalışsalar, kendilerini böylesine gülcünç durumlara düşürmeyebilirler.

Kapitalizme karşı ideolojik mücadele hiçbir dönemde durmadı ve değişik sosyal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşama koşullarında da devam ediyor. Sosyalist ülkelerde kitlelerin kültür düzeyinin yükselmesi ve bu alanda sağlanan büyük başarılar, sosyalist kültürün değişik özü ve ilerici niteliği kapitalist dünyadaki emekçileri ve aydınları etkiliyor. Spor alanında sağlanan gelişme ve üstünlük bile iki sistemin mücadelesinde sosyalizmden yana propaganda değeri taşıyor. İki sistem arasındaki politik çekişme dünyamızdaki irili-ufaklı tüm olaylarda göze çarpıyor ve bu çekişme, kimi zaman, Kore'de, Vietnam'da, Angola ve Afganistan'da olduğu gibi iki sistemin askeri çabalarını karşı karşıya getiriyor.

Diğer yandan, uluslararası düzeydeki bu kavgada ekonomik güç küçümsenebilir mi? Politik, ideolojik, kültürel ve askeri alanlardaki güç ekonomik gücünden soyutlanabilir mi? Besbelli ki soyutlanamaz. Tersine, tüm bu mücadele biçimleri ve araçları arasında sıkı bir bağ vardır ve sosyalist sistemin kapitalist sistem üzerinde zafer sağlaması, temelde sosyalizmin ekonomik alanda kapitalizm üzerinde üstünlük sağlamasına bağlıdır. Politika, kültür ve ideoloji alanındaki üstünlük bu temel üzerinde yükselecektir.

Sosyalist kuruluşun başarılı biçimde sürdürülmesi, sosyalizme özgü sosyal yapının, sosyalist ilişkilerin gerçekleştirilmesi, sosyalist insanın yaratılması, buna uygun düşen bir maddi ve teknik temel gerektirir. Üretim güçlerinin, diğer bir deyişle sosyalist ekonominin güçlü bir gelişimi olmadan bu görevler başarılamaz. O halde sosyalizmin zaferi, aynı zamanda sosyalist ekonominin zaferine bağlıdır.

Güçlü bir ekonomi olmadan güçlü bir kültür inşa edilemez, emperyalizmin saldırganlığını frenliyecek güçlü bir askeri güç oluşturulamaz, diğer ülkelerdeki devrimler ve emperyalizme karşı direnen güçler gereği gibi desteklenemez.

Sosyalizm kapitalizmin, üretim güçlerinin gelişmesi önünde bir engel haline gelen üretim ilişkilerine son vererek üretici güçleri hızlı ve uyumlu bir gelişme aşamasına sokar. Ama sosyalist ekonominin gelişmesi, kendiliğinden ve otomatik olarak değil, aynı zamanda, sosyalist ekonominin yasalarına uygun bilinçli bir müdahaleyi, yönetimi gerektirir. O halde, sosyalist ekonominin güçlenmesi için gösterilen çabalar küçümsenemez. Bunu başaramıyan, emekçilerin yaşam düzeylerini gereği gibi yükseltmeyen bir sosyalist ülkenin, kapitalizm karşısında ideolojik üstünlüğü elden kaçıracağı açık değil midir? Bu anlamda, ineğin günde kaç kilo süt vereceği de tavuğun yumurtaları da hiç kuşkusuz önem taşır. Bütün bunlar, şu anda Türkiye'deki sömürücü iktidardan baskı gören ve onu devirmekten başka birşey düşünmeyen DEV-YOL'cularımızı ve ben-

zerlerini hiç ilgilendirmeyebilir, onlar için pek basit ve devrimci olmayan işler sayılabilir. Ne var ki ekonomik hayatın her alanında, bilimsel araştırmalara dayalı, titiz, iyi örgütlü bir üretim mücadelesi vermeden, bu işi gereği gibi önemsemeyen sosyalist ekonomi hızlı biçimde gelişmez ve günümüzde aynı yöntemlerle çalışan kapitalist ekonomi üzerinde üstünlük sağlayamaz.

Sosyalist ekonominin güçlenmesi emperyalizmin dünya pazarlarını daraltacak, onun bunalımını derinleştirecektir. Ulusal kurtuluş savaşını başarıyla veren pek çok ülke, kendilerini sömürmekten başka şey düşünmeyen emperyalist ülkelerle değil, sosyalist ülkelerle ticari ilişkiler geliştirmek isteyecekler, ulusal ekonominin kuruluşunda, sanayileşmede sosyalist ilkelere işbirliğini tercih edeceklerdir. Bu süreç şimdiden yaşanıyor ve bu emperyalizmin can damarına yönelik bir gelişmedir.

Lenin, daha 1920'lerde, yani Sovyetler Birliği daha sosyalist kuruluşun başlarında iken, iç yaraları sarmaktayken ve ekonomik gücü çok küçükken şöyle diyor:

"Uluslararası devrime temel katkımızı şimdi ekonomi politikamızla sağlıyoruz. Mücadele dünya çapında bu alana aktarılmıştır. Bu görevi yerine getirirsek, o zaman uluslararası çapta etkide bulunuruz ve kesin olarak kazanırız." (abç)

(Devam Edecek)

DEMOKRASİCİLİK OYUNU

dostlarının" neşesini kaçırdı. Faşist Çete'nin 79 sayılı kararıyla Büyük Türkiye Partisi kapatıldı ve bu partinin perde gerisindeki AP büyükbaşları Çanakkale'ye -Keşan'a değil- sürgüne gönderildiler.. Eski partilerin il ve ilçe yönetim kurulu üyeleri, eski belediye başkanları, parlamenterler de devre dışı bırakıldılar! Bay Evren ayrıca seçimleri erteliyebileceğine dair de tehdit savurdu.

Ama Bay Evren hiç değilse "Avrupalı dostlar"ına biraz acımalı, onların durumunu biraz düşünmeliydi.. Adamcağızlar, Türkiye'de olup bitenin faşizm değil de demokrasi, Bay Evren'in bir katil değil de vatani ve NATO'yu kurtaran bir aslan, demokrasie aşık bir yiğit olduğunu kendi kamuoylarına anlatmak için ne diller döktüyorlar!. Şimdi onların hali nice olacak. Onlar bu işin altında nasıl kalkacaklar?. Baksanıza, "Türkiye Avrupalı dostlarını hiç düşünmüyor!" diye acı acı haykırıyorlar.. Bay Demirel ve şürekası da seçimlere katılsa ne olurdu sanki?. Bununla Türkiye komünist olacak değil mi? Böylece "Avrupalı dostlarımızın" özgürlük ve demokrasi nutukları da bir parça inandırıcılık kazanacaktı. Yine de tanrıdan umut kesilmez! Dostlarımız eski kurturlar, ne yapar yapar bu işin altından da kalkarlar..

RİYA AZADI'nin notu:

Okurlarımız bizi hoşgörsünler, bir komedi başka nasıl anlatılır?.

JI GELÊN KURDISTAN Û TIRKİYÊ RA

yên dın da cih wala nema, bî leşkerên bîrindar tîjê bûn. Radyoya Diyarbekrê gazi xelkê dîke ku bîçe xwîne xwe bîde bo êrîşkeran.. Hukûmet nexwaşxanên seyyar yênu dîşîne mîntîqê.

Faşîstên zordest dema êrîşê da gaza bî jehr, bombên napalmî avêtin. Dî Kurdistanî Tirkîyê da gele insanên nu komkîrîn avêtin zindanan û mîntîqa şer da, wekî Qubîsê, dest bî qetlîamê kîrîn.

Faşîstên zordest derheqa vê êrîşê da jî disa bîlînd qîse dîkîn, pesna xwe dîdîn. Lê ew bî vê êrîşê hin zêtîr dî pîrsa Kurdistanê da ketîm nav herî-hezazê, pêsîra xwe zêtîr bî êgîr xîstîn. Ewê rojekê hinbîn ku bî zordestî, bî har û hovî nikarîn zora gelekî bîbîn ku rabûye bo azadî şer dîke. Ev hezaz lî dawîyê faşîstên zordest û hevalbendên wan, hemû kolonîparêzan wê daqultîne.

Karker û cotkarên Tirkîyê û Kurdistanê, hemû merîvên demokrat û pêşverû! Ev sazûmana zordest jî êş û gîrîyê pêve jî gel ra tîştêk ne anî, nîkare bîne. Ewê dî rîya tîda û kuştîne da bîmeşe heya jî ser hukûm bê avêtîne. Emê dijî wê hêzên xwe yek bîkîn, tevgerê bîlînd bîkîn.

Gelê me yê Kurdistanê yê mîrxas! Kolonîparêzên zordest usa xuya dîkîn, lê ne ewqas xurt in. Ewê ku humber hêzên welatparêz bêçare dîmînin û hawara hevdu dîkîn vê yekê nade kîfîşê? Tîrsa Cuntaya faşîst jî mezîm e. Kingê hêzên welatparêz yekbîn, gelê me wek yek kulm û yek dîl xwe bavêje meydana tevgerê, hingê em dikarîm bî hêsani zordestan jî welat paqîj bîkîn û bavêjîm der.

Ew bûyerên dawî, şerên ku dî navbera hêzên welatparêz da derketîm û êrîşa faşîstên Tirk, cardîn nişan dîde ku ew banga me yî meheki berê derheqa yekîtiya hêzên welatparêz, gelek lî cî ye. Ew berberî û şerên navbera hêzên welatparêz, dî demeke usa da ku dijîm jî çaralî êrîşî ser me dîke, gelek serhîşkî û xeletîyek mezîm e. Dubendîyên, dijîyetîyên dema berê çî dîbîn bîla bîbîn, dîvê yekîtiya hêzên welatparêz rojî berê bê sazîrîn.

Hemû welatparêzno, emê lî hember dijîm yekbîn, tevgera rîzgariyê bîlînd bîkîn!

Partiya Sosyalist a Kurdistanî Tirkîyê
Komîta Merkezi

KONGRA KOMKAR'É YA 5'A

Kongra KOMKAR'ê a 5'a lî Elmaniya Federal, bajarê Dusseldorfê dî 14-15 Gulanê da bî rêz, bî serfirazi û dîlşahi derbaz bû.

Nûnerên Kongrê jî çaralî Elmaniya Federal û Berlina Rojava, jî qasî 25 komeleyên girêdayî hatîbûn civiyabûn. Dîgel wan, gelek endamên komelê û mêvan (jî Elmaniya Federal, Bêrlin, Fransê, Swêd, Norwêç, Danimark, Holand) jî dî civinê da amade bûn.

Civin bî xeberdana serokê federasyonê vebû. Wi xeberdana xwe bî Kurdî û Elmanî kir. Pîştî wi nûnerên parti û komeleyên mêvan qisekirin. Dî nav wan da jî Partiya Sosyal Dêmoqrât (SPD) serokê beşa Parlamentoyê Klaus Thusing, endamê Komîta Merkezi ya Partiya Komunist a Elman (DKP) Heinz Blumental, serokê Partiya Sosyalîstên Dêmoqrât Manfred Coppik, bî navê Partiya Keskan (Die Grünen) Jurgen Gocht, disa jî vî partiye serokê beşa Parlamentoyê Petra Kelly, nûnerê Parti Dêmoqrati Kurdistan-Îran Dr. Said, nûnerê Yekîti Nîştîmanî Kurdistan, nûnerê Komelên Yewnani, nûnerê Yekîtiya Karkerên Fas, nûnerê Xortên Sosyalîst ê Elman û serokê Federasyona Komelên Kurd lî Swêd- Salih, bî navên parti û komeleyên xwe qisekirin.

Gelek parti û komeleyên biyanî û yê jî welat nûnerên xwe şandibûn civinê. Dî nav wan da Partiya Komunist a Suri, ÎFA (Yekîtiya Komeleyên Karkerên Biyanî, serokê wi Manual Romano bî xwe), SDJ Die Falken, DJD (Dêmoqrâtên Civan) heyê.

Gelek parti û komeleyan mesaj şandibûne Kongrê. Dî nav wan da (WGB) (Federasyona Sendikatên Dinyayê), FISE (Federasyona Sendikatên Mielliman lî Dinyayê), FISE (Federasyona Sendikatên Mielliman lî Dinyayê), ANC (Konseya Nete-weyî yê Afrîqê), ASK (Komîta Pîştîgiriye Dîjî Împeryaliye Bo Asya, Afrika û Amêrika Latin), Partiya Komunist a Iraqê (Liqê Elmaniya), Cigerxwin (bî navê Partiya Dêmoqrât û Pêşverûyên Kurd lî Suri û bî navê xwe), VÎS (Yekîtiya Xwendekarên Iraqî) hebûn.

Dî Kongrê da lî ser kar û barê komelê nûneran qisekirin. Lî ser pîrsên der û hundir, lî ser aşitiye, lî ser yekîtiya hêzên welatparêz, lî ser rewşa karkerên biyanî biryarên giring hatin girtin. Lî dawiyê bo rêvebirina karên komelê biartîma nû çêbû.

Êvara roja pêşîn şeveke çandi hat sazîkirin. Folklorê Kurdan a dewlemend hat nişandan. Mêvan û endamên Komelê gelek dilxweş bûn.

Sekrîterê Partiya me, heval Kemal BURKAY jî komcivînê ra mesajek şandibû û ew mesaj dî komcivînê da hat xwendin.

Jî Kongra KOMKAR'ê ya 5'a ra,

Hevalên heja,

Lî ev rojên ku kongra we ya 5'an kom dibe lî Kurdistanê jî tevgera gelê me jî demeki zor û çetin derbaz dibe. Lî Kurdistanê Iraq û İranê ku şer germe, dî navbera hêzên welatparêz da dubendi û pevçûnên giran bî ci digirin. Hin partiyên ku bî navê welatparêzî derketine meydana, dijmin lî wir dihêlin, an jî tevî dijmin êrişî ser hêzên rîzgarîxwaz dikin.

Lî Tirkîyê jî, jî ber zordestîya Cunta faşîst, hin komel û kes belav dibin, hêviya xwe wînda dikin, dev jî xebata şoreşgerî berdidin. Ev rewşeke ne baş e.

Lê ev dema zor û teng wê bê derbazîkirin. Û hêzên ku dîkarin jî van hemû tengasiyan bî serfirazi derbazîkirin lî Kurdistanê û lî Tirkîyê hene. Riya vî derbazîkirinê jî ev e ku dwê merw beri herîştî rewşa iroyînî û riya serketinê baş fêma bike û bir û bawerîya gelê Kurdistanê dî bîngêh da girêdayê hişyari û rêzbûna karker û cotkarên Kurdistanê û xebata wan e.

Merw pê dilşa dibe ku rola xebatkaran dî tevgerê da roj bî roj zêde dibe. Gelê me bî awayê siyasî roj bî roj dîgê. Ev tengasiyên iroyînî ne emirdirêj in û wê bêne derbazîkirin. Emê bikarîbîn lî ber êrişên hêzên keunepêst ger hundur ger lî der-bisekînin û zora bê hêvîbûnê bîbin ku hin kes lî der û dor belavdikin.

Bona vî yekê, iro tîştê herî giring ev e ku em bî xurtî pê yaseta sosyalîstên Kurdistanê bigirin ku ev xweş hatiye çêribandin û rastîya xwe nişan daye. Em dwê bo hişyarkirin û rêzkirina xebatkaran Kurdistanê xebata xwe geş bikin. Em dwê bo azadi û dêmoqratiye û dîjî faşî û împeryaliye, bona pêkanîna cepheye-kî fireh karê xwe hin zêtir bikin.

Eger em dixwazin gelê me rojî berê bigihe azadiye, derd û jan bihên dawi û lî welatê me jîyanek nuh sazbe, dwê em usa kar bikin. Serketina mezin a pêş wê lî ser kar û barên iroyînî -çî mezin çî piçûk-, lî ser xebatên bî sebr û dî saya xuyê enîyan da bilnd bibe.

KOMKAR, komela karkerên Kurdistan lî der welat a xurt, bîngêhfireh û tekoşer, gelek karên heja dîke dîjî zîlm û zordestîya giran lî ser gelê Kurd, bo cîwandin, elimandin û rêzkirina karkerên me û bo pêşvebirina zîman û çanda gel. KOMKAR xebatek heja, pêşverû û diroki nişan dide ku layiqî rola proletarya ye. Bona vî yekê, xurtîkirin û şîdandina refên wê bo hemû himwelatên me karekî welatparêzî û şoreşgerî ye.

Ez jî hemû kesên sosyalîst, welatparêz, xebatkar û ronakbîrên ku dî vî karê serbilind da cîh girtine, silavên xwe rê dikim.

Serfirazi û serkewtin dixwazim bo kongra KOMKAR'ê ya 5'a.

Kemal BURKAY

Sekrîterê Giştî

Partiya Sosyalîst a Kurdistanê Tirkîyê.

Cunta, zorbalîgînin Kürt halkını susturmaya yetmediğini görüyor. O, şimdi kanlı uygulamalarıyla birlikte, halkı, aklı sıra devrimcilerle karşı eğitiyor. Bu amaçla Kürdistan'da, özellikle yurtsever hareketin güçlü olduğu yörelerde seminerler düzenleniyor. Seminerleri özel görevlendirilmiş subaylar yönetiyor. Bu eylem, Genel Kurmay Özel Dairesiyle MİT işbirliğinde gerçekleştiriliyor. Subaylar ise Özel Daire tarafından eğitilmiş Kontr-Gerilla üyesi faşistlerdir.

Seminerlerde, Kürtlerin aslen Türk olduğu, Kürtçe'nin bölge dilleri etkisiyle bozulduğu ve böyle bir dilin olmadığı şeklindeki bilinen ırkçı görüşler anlatılıyor. Yine Kürdistan sosyalist ve yurtsever örgütleri üzerinde genişçe duruluyor. Bu örgütlerin, "köklerinin dışarda olduğu", Türklerin dış düşmanlarınca beslenip kışkırtıldıkları

belirtiliyor. Türkiye'deki terörün destekçileri olarak sosyalist ülkeler gösteriliyor. Özellikle büyük bir Sovyet düşmanlığı yapılıyor. Seminerler baştan sona Kürt halkına düşmanlık, onu yok sayma ve sosyalizm aleyhtarlığı şeklinde geçiyor. Halk, seminerlere zorla katılıyor.

Seminerlerde, faşist subaylar büyük bir istihla Kürdistan sosyalist ve yurtsever örgütlerini dağıttıklarını ilan ediyorlar. Yurtsever hareketi kötülemek için her türlü yöntemi kullanıyorlar. Seminer verilen yörede hangi hareket daha kitlesel ve

örgütlü ise, ona ağırlık veriliyor. Hareketlerle ilgili filmler gösteriliyor. Satın aldıkları unsurların yurtseverleri kötüleyen ifadelerini dinletiyorlar. Özellikle PKK ile ilgili hazırladıkları ve daha önce televizyonda da gösterdikleri belgesel filmi her tarafta gösteriyorlar. Bu yolla kitlelerin moralini bozmaya, yurtsever harekete güveni sarsmaya çalışıyorlar.

Cunta, daha önceki "Kürtlerin Türklüğü" üzerine uşak cinsinden bazı yazar taslaklarına kitaplar yazdırdı. Bu kitaplar, Atatürk'ün yüzüncü doğum yıldönümü nedeniyle devlet ya-

yınları arasında çıktı. Semilerde bu kitaplar esas alınıyor, ayrıca da halka parasız ve bol sayıda dağıtılıyor.

Faşist cuntanın zalimliği sökmü. Yalan ve damagojileri, ırkçı teorileri de sökmeyecektir. Halkımız düşmanını iyi tanıyor. Kürt halkını inkâr etmek çare değildir. Ayrıca halkımız varlığı için sömürgecilerin, generaller çetesinin, tescil belgesine ihtiyaç duymuyor. Onun varlığının en büyük kanıtı, faşist cuntanın yüreğine saldırdığı büyük korkudur.

Diğer yandan, faşist çete, Kürdistan sosyalist ve yurtsever örgütlerini dağıttığına dair kof övünmelerle kendi yüreğine su serpiyor ve kitlelerin gözünü boyamaya çalışıyor. Ama bu kof övünmeleri yine sık sık, şu veya bu bölgede giriştiği yeni tutuklamalarla, "ortaya çıkarılan yeni gizli örgütler"le bizzat kendisi yalanlıyor.

CUNTANIN

KOÇAKARI MASALLARI